

Arrest

nr. 277 825 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Iraanse nationaliteit te zijn, op 20 april 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN die tevens tweede verzoekende partij vertegenwoordigt en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers, die volgens hun verklaringen België zijn binnengekomen op 20 maart 2020, dienden op 7 april 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 17 maart 2022 nam de commissaris-generaal de beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissingen zijn de bestreden beslissingen en werden verzoekers bij aangetekende brief van 17 maart 2022 ter kennis gebracht.

- De bestreden beslissing die is genomen ten aanzien van verzoeker, R.R., luidt als volgt:

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd op 28 april 2021 van 08.45 uur tot 10.32 uur en van 13.52 uur tot 16.45 uur en op 15 oktober 2021 van 09.41 uur tot 11.20 uur en van 14.00 uur tot 16.04 uur gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te Brussel. U werd hierin telkens bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is en uw advocaat, respectievelijk meester Duchez op 28 april 2021 en meester D'Haenens op 15 oktober 2021, die beiden optraden namens meester Geleyn, was voor de volledige duur van beide persoonlijke onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzische afkomst te zijn. U bent geboren te Shiraz op 24 april 1983 en hebt er uw hele leven gewoond. U hebt een master IT behaald aan de universiteit en werkte deels op de luchthaven en deels in de horeca. Op 27/06/1396 (= 17 september 2017 in de Gregoriaanse kalender) bent u gehuwd met B.S. (O.V. (...)). Jullie hebben geen kinderen. Uw vader woont in Iran, uw moeder is erkend als vluchteling in Nederland, uw zus R.Ra. (O.V. (...)) is erkend als vluchteling in België en uw zus Z. woont in het Verenigd Koninkrijk.

U bent opgegroeid in Iran, maar hebt altijd problemen gehad met de islam terwijl u wel in een god geloofde. Dit uitte zich zo dat u altijd geloofde dat liefde, compassie en behulpzaamheid op zich de manieren zijn om god te eren maar dat u niet wist welke voorstelling u zich van god moest maken en u kon niet verwoorden waarin u wel geloofde. In de islam kon u niet geloven maar wanneer u het christendom leerde kennen, besepte u dat u altijd als een christen had geleefd.

U bent in contact gekomen met het christendom via uw moeder en tante, die in België woont. Uw moeder, die zelf slechts enkele maanden voordien was bekeerd, wist van uw levensbeschouwelijke leegte, uw problemen met de islam en heeft u de boodschap verkondigd. Samen met haar zus heeft ze tegen u gepredikt en u in contact gebracht met pastoor R.H., een priester uit de Verenigde Staten die voor u het verlossingsgebed heeft opgezegd. Op 4 ordibehst 1394 (= 24 mei 2015) hebt u zich bekeerd tot het christendom.

Wanneer u B.S. ontmoette, lichtte u haar in over uw bekering en deze van uw moeder. B.S. raakte eveneens overtuigd van het christendom en heeft zich bekeerd op 14 khordad 1396 (= 4 juni 2017). Nadat jullie trouwden op 27 sharivar 1396 (= 17 september 2017), trokken jullie in bij uw ouders, waarbij uw vader, een opiumverslaafde, gepensioneerde kolonel, niet op de hoogte was van jullie bekering, noch van deze van zijn eigen vrouw.

Wanneer uw vader afwezig was, volgden jullie via een smartphone de huiskerkvieringen die uw tante organiseerde in België. Daarnaast volgde u religieuze programma's op Mahabat-TV en onderhield u contacten met pastoor R.H.

Op gegeven moment hadden uw ouders ruzie waarbij uw vader uw moeder sloeg. Toen u tussenbeide trachtte te komen, kreeg u eveneens een duw en uw vader riep jullie toe dat zowel uw moeder als u en uw vrouw het huis dienden te verlaten. Daarbij begon uw vader in de slaapkamer de persoonlijke spullen van uw moeder uit de kast te halen en op de grond gooien. Hierbij viel de gsm, waarmee u en uw moeder in contact stonden met uw tante in België en waarlangs u de vieringen bijwoonde, eveneens op de grond. Uw vader bekeek de inhoud van de gsm en stelde vast dat jullie bekeerde christenen waren en dreigde vervolgens een klacht tegen jullie te zullen indienen.

Uw moeder, uw vrouw en uzelf hebben daarop enkele noodzakelijke spullen bijeengezocht, zijn de woning ontvlucht en doken vervolgens onder bij een tante van B.S. Met behulp van een smokkelaar ontvluchtten jullie Iran op 7 of 8 farvardin 1397 (=27 of 28 maart 2018). De smokkelaar liet jullie naar Afrika reizen met de belofte dat het van daaruit makkelijker zou zijn om naar Europa te komen. De smokkelaar kon zijn belofte evenwel niet nakomen en jullie strandden in Turkije. Aangezien uw echtgenote ondertussen multiple sclerose had ontwikkeld en jullie in Turkije niet over de nodige medicijnen beschikten, waren jullie gedwongen terug te keren naar Iran. Voor uw moeder was dit onmogelijk omdat uw vader haar een grensverbod had opgelegd en via een smokkelaar kon zij middels een vals paspoort naar Nederland reizen waar ze een verzoek om internationale bescherming indiende en als vluchteling erkend werd.

Nadat jullie terugkeerden naar Iran, verbleven jullie bij de vader van B.S. gedurende een jaar en enkele maanden in afwachting tot de smokkelaar ook jullie kon helpen het land te ontvluchten. Per toeval ontdekte uw vader echter dat u terug was in Iran. Hij diende klacht in tegen jullie en was naar jullie op zoek, in het bezit van oproepingsbrieven en een arrestatie- en huiszoekingsbevel. Jullie waren ondertussen opnieuw ondergedoken bij de tante van B.S., waardoor men jullie niet kon vinden.

Op 28 dey 1398 (= 18 maart 2020) slaagden u en uw echtgenote erin Iran een tweede maal te ontvluchten middels een legaal visum voor Griekenland. Vanuit Griekenland zijn jullie doorgereisd naar België.

Op 7 april 2020 hebben jullie een verzoek om internationale bescherming ingediend in België. Bij terugkeer vrezen u en uw echtgenote voor jullie leven en gearresteerd te worden omwille van jullie bekering naar het christendom. Tevens kan u niet terugkeren omdat uw vrouw lijdt aan multiple sclerose waarvoor er in Iran onvoldoende adequate geneesmiddelen voorhanden zijn.

In België zijn jullie aangesloten bij het Brussels Christian Center. U en uw echtgenote volgden er discipelentraining en zijn er gedoopt op 8 augustus 2021.

U onderhoudt tevens een openbaar Facebookprofiel onder uw eigen naam waarop u christelijke boodschappen en foto's van uw geloofsbeleving in België post.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende zaken voor: Iraanse identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenote, Iraanse geboortebewijzen van uzelf en uw echtgenote, Iraanse rijbewijzen van uzelf en uw echtgenote, uw Iraanse militaire kaart, uw huwelijksakte, kopie van de eerste pagina uit uw paspoort met nummer (...) en een kopie van de eerste pagina uit het paspoort van uw echtgenote met nummer (...), kopie van uw volledige vorige paspoort met nummer (...) en een kopie van het volledige vorige paspoort van uw echtgenote met nummer (...), uw Belgisch rijbewijs, het Belgisch rijbewijs van uw echtgenote, Iraanse medische documenten betreffende de vaststelling van multiple sclerose bij uw echtgenote, een attest van uw oom en tante in België d.d. 25 april 2021 waarin ze bevestigen dat u en B.S. online deelnamen aan de huiskerkvieringen die ze in België organiseerden, twee attesten van pastoor R.H. d.d. 23 maart 2021 waarin wordt bevestigd dat u en B.S. sinds 2015 contact hebben opgenomen met hem en dat jullie naar Mohabat Tv keken, uw diploma, het diploma van uw echtgenote, een kopie van de Nederlandse verblijfstitel van uw moeder, de boarding passen van u en uw echtgenote betreffende jullie vlucht van Athene naar Brussel, een kopie van de laatste pagina uit uw voormalig paspoort ditmaal voorzien van een in-reisstempel voor Iran aan de Razi-grens, twee aanbevelingsbrieven d.d. 20 april 2021 en 13 oktober 2021 van D.C., pastoor bij het Brussels Christian Center, certificaten van de discipelentraining in het Brussels Christian Center waarin bevestigd wordt dat u en uw echtgenote level 1 en 2 volbracht hebben, de doopcertificaten d.d. 8 augustus 2021 van uzelf en uw echtgenote, prints van berichten die u verstuurd en kreeg van pastoor R.H., documenten betreffende het bedrag dat u betaalde aan de eerste malafide smokkelaar, een document betreffende de scheiding van uw ouders en een USB-stick waarop u drie mappen hebt geplaatst. Een map betreffen de documenten van het Brussels Christian center die u reeds hebt voorgelegd, de tweede map bevat een videofragment van de liveuitzending van het programma Navaye Samini op Mohabat-Tv waarin u telefonisch aan het woord kwam en de derde map bevat vier korte geluidsfragmenten met de stem van pastoor R.H. Op 27 april 2021 maakt uw advocaat opmerkingen over betreffende uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 30 april 2021 maakt u per email de telefoonnummers over van pastoor R.H., Pastoor S. en pastoor E. alsook prints van uw facebookprofiel M.K. en van enkele christelijke berichten die u erop postte in 2018 en een print van de verschillende chatgroepen waarvan u deel uit maakt. Op 18 mei 2021 maakt u via uw advocaat achttien fotobestanden over met betrekking tot uw actieve Facebookprofiel, uw posts op Facebook, uw telegram en de verschillende chatgroepen waarvan u deel uitmaakt en de Iraanse medische documenten van uw echtgenote. Op 8 juni 2021 maakt u per email via uw advocaat opmerkingen over betreffende het eerste persoonlijke onderhoud van uzelf en uw echtgenote op het CGVS, op 5 juli 2021 maakt u via uw advocaat bijkomend een opmerking over betreffende uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, op 11 juli 2021 maakt u via uw advocaat fotobestanden over met kopies van het Iraanse paspoort van uw moeder, op 10 augustus 2021 maakt u via uw advocaat een pdfbestand over met hierin de doopcertificaten en certificaten van de discipelentraining, op 15 oktober 2021 maakt u via uw advocaat per email een fotokopie van Iraans juridisch document over betreffende de toelating voor uw vader om te hertrouwen, op 16 oktober 2021 maakt u per email twee linken naar Youtube over met hierop de videofragmenten van uw getuigenis op Mohabat-tv en op 15 december 2021 maakt u via uw advocaat per email screenshots over van uw conversatie op Instagram met de MS-associatie in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering (vragenlijst CGVS R.R., d.d. 23 juni 2020), nadat deze door uw vader is ontdekt en hij een klacht tegen u geformuleerd heeft (notities van het persoonlijk onderhoud R.R. d.d. 27 april 2021, CGVS R.R. I, p. 16). Ook uw echtgenote B.S. vreest onder meer dat jullie onmiddellijk zullen worden gearresteerd (vragenlijst CGVS B.S., d.d. 23 juni 2020, vraag 3.4) en dat niets goeds jullie zal overkomen bij terugkeer omwille van jullie bekering (notities van het persoonlijk onderhoud B.S., d.d. 27 april 2021, CGVS B.S. I, p. 13). Jullie hebben echter niet kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, noch dat u omwille hiervan problemen kent in Iran.

Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het Christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, zeker in een land als Iran waar een bekering tot een andere dan de gangbare godsdienst niet aanvaard en zelfs vervolgd wordt.

Eerst en vooral kunnen er vragen gesteld worden bij uw plotse openheid ten aanzien van het christendom. Aangezien uit uw verklaringen naar voren komt dat u wel in god geloofde doch u zichzelf niet in de islam kon vinden en u hierdoor klaarblijkelijk een levensbeschouwelijke leegte ervaarde die uw moeder kon opvullen met het christendom, werd u gevraagd of u voor uw bekering ooit op zoek bent geweest naar een levensbeschouwing die dan wel bij u paste. U blijkt zich zo'n vijftien à zestien jaar geleden enigszins geïnformeerd te hebben over het boeddhisme, hindoeïsme en soefisme, doch deze religies kon u evenmin aanvaarden (CGVS R.R. II, p. 8). In deze is het verwonderlijk dat u zich in die tijd niet informeerde over het christendom. Hierover bevraagd kan u slechts aangeven dat uw informatie betreffende de overige godsdiensten per toeval via een vriend tot u kwam alsook dat u op dat moment inzake het christendom niet meer wist over Jezus dan hetgeen u geleerd had, namelijk dat hij een profeet was binnen de islam (CGVS R.R. II, p. 8). Nochtans is het christendom geen obscure onbekende godsdienst, ook niet in Iran. Bovendien blijkt dat u reeds meer dan tien jaar op de hoogte bent dat uw tante in België een bekeerd christen is (CGVS II, p. 10). Indien u daadwerkelijk nood had aan een religieuze invulling van uw geloof in het bestaan van een god en dit reeds sinds zo'n vijftien jaar geleden, dan kunnen er alvast vragen gesteld worden bij de vaststelling dat u langs de ene kant nooit enige informatie vergaarde over het christendom terwijl u dit wel deed inzake andere godsdiensten en dat u zelfs niet stilstond bij het christendom toen u meer dan tien geleden in kennis kwam dat uw tante een christen geworden was, terwijl u langs de andere kant in 1394 (=2015) plotsklaps overtuigd bent dat u altijd als een christen geleefd hebt, te meer u klaarblijkelijk op dat moment niets wist over het christendom (CGVS R.R. I, p. 20). Dergelijke ommezwaai komt weinig doorleefd over, getuigt niet van veel reflectie en ondermijnt de oprechtheid van uw voorgehouden bekering.

Het grootste probleem dat u had met de islam was dat u niet kon aanvaarden dat een man meerdere vrouwen mag hebben en hij het recht heeft haar te slaan (CGVS R.R. I, p. 17). Dat u – terwijl dit voor u het belangrijkste punt in uw afkeer voor de islam is - vervolgens relatief makkelijk voorbij gaat aan het gegeven dat polygamie ook in het Bijbelse oude testament voorkomt, is frappant. Immers gevraagd of polygamie in de bijbel voorkomt, beweert u eerst van niet (CGVS R.R. I, p. 17), terwijl u wel delen van de bijbel, waaronder Genesis in het oude testament gelezen hebt (CGVS R.R. I, p. 17). Wanneer verder wordt ingegaan op polygamie, komt u niet veel verder dan te stellen dat hetgeen in het oude testament staat ingaat tegen uw eigen waarde en dat polygamie eveneens ingaat tegen het principe van het nieuwe testament (CGVS R.R. I, p. 18). U haalt dienaangaande ook een citaat aan betreffende overspel en ontrouw (CGVS R.R. I, p. 17) hetgeen volgens u in één van de evangeliën voorkomt.

Gewezen op de feit dat het over polygamie en niet over ontrouw of overspel gaat, kan u slechts antwoorden dat polygamie niet mag (CGVS R.R. I, p. 17). Er dient geconcludeerd te worden dat u geenszins weet te overtuigen dat op dit punt het christendom uw bezwaren tegen de islam opheft. Hoe dan ook is polygamie een concept dat in allerhande oude religieuze teksten voorkomt waarbij kan geargumenteed worden dat het kadert in de toenmalige historische context waarbij het praktisch was dat een man meerdere vrouwen kon onderhouden en voor meer nageslacht kon zorgen. Of een gelovige heden ten dagen een religieuze tekst op een wijze interpreteert dat die hem toestemming geeft tot het houden van meerdere vrouwen alsook dat wetgeving in bepaalde landen op die manier polygamie toelaat, wilt niet zeggen dat ook elke gelovige zich hiertoe verplicht voelt of moet voelen. In ieder geval komt uit uw persoonlijke leven niet naar voor dat u zich in Iran enigszins verplicht zou gevoeld hebben een tweede vrouw te nemen. Ook uw vader had slechts één vrouw en heeft toestemming gekregen om te hertrouwen (CGVS R.R. II, p. 3). Dat u een oom had die twee vrouwen heeft (CGVS R.R. II, p. 8), is mogelijk, maar dat dit plotsklaps een dermate doorn in uw oog was, kan niet overtuigen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u hierover ook nooit gesproken heeft met uw christelijke pastoor (CGVS R.R. I, p. 18), hetgeen evenmin van enige diepgaande reflectie getuigt. Dat u slechts twintig à dertig bladzijden heeft gelezen in het oude testament en tot de conclusie gekomen bent dat u dit deel van de bijbel niet goed begrijpt en dat de pastoor u aangeraden heeft u te concentreren op het nieuwe testament (CGVS R.R. I, p. 18), kan in deze moeilijk als een verantwoording gezien worden. U beweert immers dat u reeds sinds 1394 (=2015) bent bekeerd tot het christendom (CGVS R.R. I, p. 17) waardoor niet in te zien is dat u in de voorbije jaren nog steeds het oude testament niet gelezen hebt terwijl de bijbel bestaat uit een nieuw en een oud testament hetgeen samen de basis voor het christelijke geloof vormt. Aangezien polygamie een der belangrijkste problemen was waardoor u zich niet in het islam kon vinden, mag verwacht dat u na al die jaren als christen een duidelijke, uitgebreide en doorleefde analyse kan geven over polygamie. Uw eerder vage en summiere antwoorden wijzen er eerder op dat u slechts een onderwerp hebt aangehaald dat gangbaar is in Iran, eerder dan dat het voor u persoonlijk een dermate groot probleem was. Voorgaande ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw bekering.

Dat u in 1394 plots algemene begrippen als liefde, compassie, behulpzaamheid en verlossing koppelt aan het christendom en u van uzelf overtuigd zou zijn dat u altijd al een christen bent geweest, terwijl u op het moment dat uw moeder u dan over het christendom vertelde, niets wist over de godsdienst (CGVS R.R. I, p. 20), zijn in het licht van voorgaande dan ook te vaag en algemeen om te overtuigen dat u een oprechte bekering zou hebben ondergaan. U geeft in dergelijke antwoorden niet weer wat u hier persoonlijk in aansprak. Bijgevolg werd u gevraagd wat deze verlossing voor u persoonlijk betekent (CGVS R.R. I, p. 20). U geeft weer dat deze verlossing ligt in het feit dat u kan erkennen zondes begaan te hebben waarvoor er in het christendom vergiffenis is. Opnieuw stijgt u met dergelijke antwoorden, namelijk de vergeving van zonden, niet boven de algemeenheden uit. Wederom geeft u immers niet weer welke persoonlijke zondes dit dan zijn en op welke manier u zich hiervoor vergeven voelt. Teneinde u alsnog de kans hiertoe te geven, werd u gevraagd waar in deze dan het verschil ligt in uw gevoel ten aanzien van de periode voor uw bekering (CGVS R.R. I, p. 20) en hierop antwoordt u dat u hoopvoller en eerlijker bent en u zich beter kan inleven. U verwijst daarbij naar uw getuigenis op Mohabat-tv waarin u mirakels aanhaalt die u zelf hebt meegemaakt. Opnieuw blijft u in algemene antwoorden hangen. Uit uw antwoorden blijkt immers niet waarin u hoopvoller gestemd bent noch op welke manier u eerlijker bent dan ervoor of op welke manier u zich dan beter kan inleven noch in welke situaties dit is voorgevallen. Dat u verwijst naar een getuigenis in het Perzisch op Mohabat-tv is merkwaardig aangezien u in het gesprek met pastoor E. op geen enkel moment refereert naar uw bekering in Iran, noch naar de problemen met uw vader die u daaromtrent hebt gehad (vertaling fragment). Uw getuigenis gaat louter en alleen over uw reis naar België (CGVS R.R. II, p. 7) hetgeen u als een mirakel ziet.

Ook uw vrouw, die onder invloed van u bekeerd zou zijn, stijgt voor wat betreft haar eigen bekering niet boven de algemeenheden uit. Zo blijkt ze afkomstig uit een gezin waar religie geen rol speelde en hield ze zich afzijdig van religie (CGVS B.S. I, p. 14). Ook zij beweert echter altijd op zoek te zijn geweest naar een manier om rechtstreeks met god in contact te komen, doch heeft zij evenzeer geen enkele poging hiertoe ondernomen (CGVS B.S. I, p. 5). Bovendien wist ze op dat moment niets over het christendom (CGVS B.S. I, p. 15). Dat ze vervolgens dermate onder de indruk was van uw moeder en haar goede eigenschappen die ze koppelt aan het christendom (CGVS B.S. II, p. 5) is dan ook op zijn minst merkwaardig. Te meer daar ze in vergelijking met haar eigen moeder, deze goede christelijke eigenschappen moeilijk kan duiden. Ze komt immers niet verder dan te stellen dat dit eigenlijk niet vergeleken kan worden maar dat haar eigen moeder snel haar geloof verliest, niet standvastig is en snel gestresseerd wordt, terwijl uw moeder heel gelovig en vergevingsgezind was en veel liefde gaf (CGVS B.S. II, p. 6). Het is mogelijk dat haar eigen moeder in tegenstelling tot die van u andere karaktereigenschappen had.

De bewering dat deze van uw moeder haar dermate beïnvloed zouden dat ze hierdoor een overtuigde bekering naar het christendom heeft doorgemaakt is in het licht van haar kritische blik ten aanzien van religies niet in te zien. Bovendien is het frappant en weinig ernstig van haar dat ze als hoogopgeleide vrouw met een uiterst kritische blik op de islam, op geen enkel punt kritisch staat ten opzichte van het christendom (CGVS B.S. I, p. 15). Op basis van voorgaanden kan uw echtgenote evenmin overtuigen dat haar bekering tot het christendom voorafgegaan is door een ernstige reflectie en studie van haar nieuwe religie.

Tot slot is het frappant dat u initieel aangeeft dat uw zus al negen à tien jaar bekeerd is hoewel u dit niet zeker weet en geeft u aan niet te weten of dit in Iran dan wel in België was (CGVS R.R. II, p. 10). Vervolgens wijzigt u uw verklaringen en geeft u aan dat haar bekering in België plaatsvond (CGVS R.R., p. 10). Hoe dan ook, gevraagd om te vertellen over de bekering van uw zus, lijkt u in eerst instantie de vraag merkwaardig genoeg niet te begrijpen en komt u vervolgens niet verder dan mee te geven dat jullie dezelfde denkwijze hebben en bijkomend geeft u nog aan dat ze bekeerd is onder invloed van uw tante in België (CGVS R.R. II, p. 10). Dit is niet correct. Uit het gehoor van uw zus naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming in 2015 blijkt immers dat ze onder invloed van haar vriendin de eerste keer naar de kerk gegaan is (notities van het persoonlijk onderhoud Ra.R.Ra. d.d. 26 augustus 2015, p. 11-12). Uw zus is in België bekeerd, zij heeft op haar beurt uw moeder bekeerd die op haar beurt u en uw echtgenote in Iran zou hebben bekeerd. Dat u bijgevolg niet meer kan vertellen over uw zus haar bekering en zelfs foutieve verklaringen aflegt, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw bekering.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de geloofwaardigheid van uw bekering verder op losse schroeven komt te staan doordat u weinig aannemelijke en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw geloofspraktijk in Iran. Voor wat betreft uw geloofspraktijk blijkt dat u samen met uw echtgenote en moeder buiten medeweten van uw vader en wanneer hij niet aanwezig was, via WhatsApp huiskerkvieringen bijwoonde die door uw tante in België werden georganiseerd (CGVS R.R. I, p. 18). Daarnaast onderhield u contacten met pastoor R.H. uit de Verenigde Staten (CGVS I, p. 9). Een bijbel had u niet in uw bezit omdat u niet wist hoe hieraan te geraken en via een huiskerk een bijbel bemachtigen durfde u niet (CGVS R.R. I, p. 20).

Dat u als christen gedurende jaren geen bijbel tot uw beschikking had is allereerst al merkwaardig. Uit informatie blijkt namelijk dat het verkopen en bezitten van een Perzisch-talige bijbel in se niet strafbaar is in Iran en dit in weerwil tot uw bewering dat er hogere straffen staan op het bezitten van een bijbel dan op drugbezit (CGVS R.R. I, p. 21).

Daarnaast is er betreffende jullie deelname aan de huiskerkvieringen een opvallende incoherentie vast te stellen tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw, die des te meer opvalt daar jullie voorts quasi woordelijk elkaars antwoorden weten te geven op de verschillende vragen (CGVS B.S. II, p. 8-9). In tegenstelling tot uw echtgenote die aangeeft dat jullie de huiskerkvieringen via WhatsApp doorheen het hele huis volgden en hierbij specifiek vermeldde dat jullie daarbij ook in de slaapkamer van uw moeder waren (CGVS B.S. II, p. 8) geeft u daarentegen mee dat jullie uitsluitend in de woonkamer waren (CGVS R.R. II, p. 11). Het is merkwaardig dat jullie hierin niet overstemmen aangezien deze activiteit niet zonder risico was en hoe dan ook telkenmale omgeven moet zijn geweest door de nodige voorzichtigheid en geheimhouding aangezien uw vader hiervan niet op de hoogte was en mocht van komen. De vaststelling dat jullie net op deze vraag, waar net wel zou kunnen verwacht worden dat jullie antwoorden identiek zijn, desondanks tegenstrijdig zijn, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van jullie beweringen betreffende het in Iran bijwonen van die huiskerkvieringen van uw tante in België.

Een bijkomend element in deze richting is de vaststelling dat u niet in staat blijkt concreet mee te delen wie er precies allemaal aanwezig was bij deze huiskerkvieringen in België. Nochtans was het aantal eerder beperkt, namelijk tot 4 à 5 personen (CGVS R.R. II, p. 11). U haalt aan dat uw tante, haar vriendin, uw moeder en een Indische pastoor aanwezig waren, soms uw zus en daarnaast nog enkele andere mensen die u niet kent (CGVS R.R. I, p. 18). Het is frappant dat u deze andere mensen niet kent. Zij bevonden zich immers allemaal in België en net omdat deze in België – waar men vrij is zijn religie te beleven en er vele protestantse gemeenschappen zijn – ook uw moeder, zus en tante zijn aangesloten bij een geloofsgemeenschap in Terneuzen (CGVS R.R. II, p. 9-10) – terwijl u zich in Iran bevond, is het intieme karakter van dergelijke huiskerkviering waaraan u mocht deelnemen, niet te ontkennen. Dat u vervolgens niet in staat blijkt mee te delen wie dan die enkele andere personen waren die deelnamen in de vele keren dat u deze vieringen naar eigen zeggen bijwoonde (CGVS R.R. I, p. 19), is niet in te zien en plaatst bijkomend vraagtekens bij de waarachtigheid van uw bekering en geloofsbeleving.

Tevens kunnen er nog bedenkingen gemaakt worden bij de weinig aannemelijke manier waarop jullie met de GSM omgingen. Immers verklaart u hierover dat deze was verstopt tussen kledij van uw moeder in haar kleerkast, in haar slaapkamer (CGVS R.R. I, p. 18 en CGVS R.R. II, p. 18). Er was geen paswoord of vergrendeling op de gsm geïnstalleerd (CGVS R.R. II, p. 13) en de christelijke berichten werden door jullie bewaard als bron van informatie (CGVS R.R. II, p. 14). Dergelijke handelwijze is moeilijk te vatten en klemt ten eerste met jullie huidige voorgehouden vrees. Er valt immers niet in te zien dat jullie ten eerste de berichten ter informatie zouden bewaren op de GSM. U was namelijk in de mogelijkheid om contacten te onderhouden met een pastoor in Amerika waardoor ervan uit gegaan kan worden dat u ook zelf een manier had informatie op te zoeken en u zich bijgevolg niet diende te beperken tot hetgeen u werd doorgestuurd of hetgeen u reeds eerder had opgezocht. Daarnaast kan evenmin ingezien worden dat u het toestel zomaar ongegrendeld in een kledijkast zou hebben verstopt, zelfs al zou uw moeder enige moeilijkheden hebben met de werking van een GSM of geen verweer hebben indien uw vader alsnog het toestel zou vinden (CGVS R.R. II, p. 13). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat jullie nooit hadden gedacht dat het zo zou lopen (CGVS R.R. I, p. 14), hetgeen vooreerst weinig consistent is met het feit dat jullie wel zouden nagedacht hebben bij de hypothese dat uw vader hoe dan ook uw moeder zou dwingen het toestel te ontgrendelen en het voorts ten eerste klemt met uw voorgehouden vrees en bijgevolg weinig ernstig is. Het CGVS heeft uiteraard geen zicht op hoe uw woning eruit zag in Iran, maar desalniettemin kan aangenomen worden dat er gezien de relatief beperkte grootte van een gsm-toestel, hoogstwaarschijnlijk wel betere verstopplaatsen zouden geweest zijn dan de kleerkast van uw moeder, om bijvoorbeeld nog maar de kledij van uw echtgenote te vernoemen waar uw vader hoogstwaarschijnlijk minder snel in zou neuzen.

Tot slot dient vastgesteld dat u tegenstrijdig bent met uw zus R.Ra. (O.V. (...)) voor wat betreft het moment dat uw vader op de hoogte is gekomen van uw moeders bekering. U beweert namelijk dat uw vader gelijktijdig ontdekte dat zowel uw moeder, uzelf als uw echtgenote bekeerlingen waren (CGVS R.R. I, p. 21). Echter volgens uw zus, die in 2015 haar persoonlijk onderhoud voerde, had uw vader reeds op dat moment de bekering van uw moeder ontdekt, meer nog, u was hiervan op de hoogte en hebt haar berichten gestuurd waarin u haar verantwoordelijk hield (Notities van het persoonlijk onderhoud R.Ra. d.d. 26 augustus 2015, p. 16). Deze tegenstrijdig haalt finaal alle geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit. Geenzins kan er nog enig geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering.

U verklaart dat u in Iran in contact stond met pastor R.H., dat hij uw christelijk huwelijk ingezegend heeft en u legt ter staving een bevestigingsbrief d.d. 23 mei 2021, enkele prints van berichten naar deze man en enkele geluidsfragmenten van deze man (CGVS R.R. I, p. 9). Op basis van de prints kan hieruit enkel afgeleid worden dat u enkele berichten hebt gestuurd naar de man. Bij enkele van deze berichten is ook de datum te zien, meer bepaald 3 december 2019, 24 december 2019, 24 februari 2020 en 16 maart 2020. Deze data liggen kort voor uw definitieve vertrek uit Iran. Bijgevolg tonen ze niet aan dat u reeds vanaf uw bekering in 2015 contacten had met de man. In se dient zelfs opgemerkt dat uit de doorgestuurde prints niet kan blijken dat Pastor R.H. deze berichten daadwerkelijk naar u gestuurd heeft en niet naar bijvoorbeeld uw moeder, zus of tante. Ook de twee bevestigingsbrieven vermogen niet tot een ander besluit betreffende de oprechtheid van uw bekering te komen. Hoewel hierin neergeschreven staat dat u naar Mohabat Tv keek en sinds 2015 contact hebt opgenomen met R.H., dient vastgesteld dat deze brieven dateren van 23 mei 2021 en bijgevolg een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Dit ontnemt de documenten hun objectieve bewijswaarde. Verder verklaart u dat u in de periode dat u zich een eerste maal buiten Iran bevond reeds berichten postte op Facebook, op hetzelfde profiel <https://www.facebook.com/masih.king.545> Masih, zij het onder een alias (CGVS R.R. I, p. 9). Ter staving van deze beweringen maakt u per email op 18 mei 2021 prints over van uw facebookprofiel 'M.K.' daterende van 7 juni 2018, 9 oktober 2018 en 11 december 2018. Terwijl u tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde dat de christelijke berichten die u voor uw definitief vertrek uit Iran op het profiel plaatste, nog steeds raadpleegbaar zijn (CGVS R.R. I, p. 9), dient merkwaardig genoeg te worden vastgesteld dat het eerste algemene en tevens christelijke bericht op dit profiel van u dateert van 28 september 2020, ruim vijf maanden na uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg rijzen er vragen bij de waarachtigheid van de berichten daterende van 2018 en hoe u dan wel aan deze berichten bent gekomen. Ook het attest van uw oom en tante in Gent, die in het document bevestigen dat u, B.S. en uw moeder, deelnamen aan de huiskerkvieringen dateert van 25 april 2021, heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en kan onmogelijk enige objectieve waarde worden toegekend indien ze kaderen binnen een aannemelijk en geloofwaardig relaas hetgeen in deze niet het geval is.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, wordt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met uw vader en met de autoriteiten omwille van uw bekering ondergraven.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoren op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Nadat uw vader het gsmt toestel ontdekte in de klerkast van uw moeder, zijn jullie een eerste keer Iran onvlucht op 7 of 8 farvardin 1397 (=27 of 28 maart 2018) (CGVS R.R. I, p. 12). 7.5 maanden later, op 26/8/1397 (=17/11/2018) zijn u en uw echtgenote teruggekeerd terwijl uw moeder middels een vals paspoort kon doorreizen naar Nederland. Na een jaar en vier maanden in Iran verbleven te hebben, hebben jullie middels een legaal visum voor Griekenland Iran een tweede maal verlaten en zijn jullie naar België gekomen (CGVS R.R. I, p. 13).

Ter staving van uw verklaringen betreffende uw eerste vlucht legt u kopieën voor van uw toenmalig paspoort, dat van uw echtgenote en maakt u per email bijkomend kopieën over van het paspoort van uw moeder. Ter staving van uw tweede vlucht legt u slechts een kopie van de eerste pagina van uw tweede paspoort voor (CGVS R.R. I, p. 10). Het is vooreerst al merkwaardig dat u bij geest bent om volledige kopies van uw eerste paspoort te maken vooraleer die te beschadigen en binnen te brengen ter vervanging (CGVS R.R. II, p. 14) terwijl u zichzelf deze bedenking klaarblijkelijk niet gemaakt hebt vooraleer uw tweede paspoort te vernietigen (CGVS R.R. I, p. 11). Voorts is het ook merkwaardig dat u bij uw eerste vlucht beroep deed op een malafide smokkelaar die u door Afrika loodste, terwijl u bij uw tweede vlucht wel in staat was om een legaal visum voor Griekenland te bekomen. Nog merkwaardiger is dat de Armeense autoriteiten beslisten om een zogenaamd vals Grieks visum dat in uw eerste paspoort was geplakt, uit te scheuren (CGVS R.R. II, p. 15). Zelf heeft u er ook het raden naar. Er is echter weinig plausibel dat de Armeense politie u zou tegenhouden, u voor de keuze zou stellen naar de gevangenis te gaan of terug te keren naar Iran, u vervolgens drie uur zou vasthouden, het visum voor Griekenland zou uitscheuren om u dan vervolgens gewoon vrij te laten en Armenië te laten betreden waar u meer dan 2 maanden hebt verbleven (CGVS R.R. II, p. 15). Hoe dan ook, het eerste paspoort dat u voorlegt, betreft een kopie waarvan de authenticiteit, en meer bepaald de inhoud van de stempels en aangebrachte visa, niet kan worden nagegaan. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kunnen er tevens vragen gesteld worden bij de ware reden waarom u op 27 of 28 maart 2018 Iran verliet en door verschillende Afrikaanse landen gereisd bent. In ieder geval blijkt uit de stempels dat u op 29 maart 2018 en op 20 augustus 2018 met een vlucht op de luchthaven van Atatürk in Turkije bent toegekomen. U haalt niet aan dat dit valse stempels waren (CGVS R.R. I, p. 15), waardoor aangenomen kan worden dat u ook bij uw eerste vlucht uit Iran, het land op legale wijze hebt verlaten.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u besluit terug te keren naar Iran terwijl u geen zicht had op het feit of uw vader al dan niet een klacht had ingediend tegen u (CGVS R.R. II, p. 16-17). Dat u het risico zou nemen met uw paspoort en onder uw eigen naam de grensovergang Razi tussen Turkije en Iran te nemen zonder enige informatie hieromtrent, klemmt ten eerste met uw voorgehouden vrees. U ging er immers maar van uit dat uw vader te gierig was om reeds van in den beginne een klacht in te dienen (CGVS R.R. II, p. 17). Nochtans geeft u ook aan dat hij geen genade kende en dat hij hiermee had gedreigd (CGVS R.R. I, p. 14) en kon uw oom u geen uitsluitel geven (CGVS R.R. II, p. 16). Voorts is het weinig aannemelijk dat u zou besluiten om na uw terugkeer in te trekken bij uw schoonvader (CGVS R.R. I, p. 15). Niet alleen is dit adres gekend bij uw eigen vader (CGVS R.R. I, p. 14), uw vrouw diende voor haar behandeling van multiple sclerose ook naar het Dena ziekenhuis in Shiraz te gaan zoals blijkt uit de medisch attesten. Het risico om in dezelfde stad als uw vader te gaan wonen en er het ziekenhuis te bezoeken, in de wetenschap dat uw terugkeer zo mogelijks zou ontdekt worden is niet in te zien, te meer u blijkbaar ook in de mogelijkheid was om bij de tante van uw echtgenote onder te duiken wiens adres niet gekend was door uw vader (CGVS R.R. I, p. 13 & p. 14), dan wel waarom u niet simpelweg elders in het land zou gaan verblijven tot uw vertrek geregeld was. Volgens B.S. was inwonen bij uw schoonvader de enige optie daar drie maanden bij haar tante verblijven een te lange periode was, het financieel niet mogelijk was om elders in Iran te verblijven en zij er omwille van haar ziekte nood aan had bij haar vader te gaan inwonen (CGVS B.S. II, p. 12). Deze argumenten overtuigen weinig in het licht van het risico dat met jullie verblijf bij uw schoonvader verbonden was. Niet alleen hebben jullie alsnog een maand bij de tante van B.S. verbleven vlak voor jullie vertrek (CGVS B.S. I, p. 11) waardoor het eigenaardig is dat één maand wel en drie maanden onmogelijk zouden zijn.

Daarnaast blijkt ook dat jullie in totaal tienduizend euro betaald hebben aan de smokkelaar om jullie de tweede keer uit het land te krijgen (CGVS R.R. II, p. 17) waardoor niet zomaar aangenomen kan worden dat u een dermate gebrek aan financiële middelen had om u elders - voor initieel drie maanden - te vestigen.

Dat uw vrouw nood had aan de nabijheid van haar ouders nadat er multiple sclerose werd vastgesteld, is perfect aan te nemen. Of louter dit in deze opweegt tegen het risico dat uw vader zo zou kunnen ontdekken dat u terug in Iran bent en jullie alsnog zou kunnen vervolgen, is dat evenwel niet.

Tot slot dient vastgesteld dat u op 28 dan wel 29 esfand 1398 (= 18 of 19 maart 2020) Iran via de luchthaven verlaten hebt onder uw eigen naam en met een geldig visum voor Griekenland (CGVS R.R. I, p. 12). Dit gegeven ondergraaft fundamenteel uw vrees. Immers kan opnieuw niet ingezien worden dat u dergelijk risico neemt in de wetenschap dat u op de hoogte was dat uw vader reeds een klacht heeft ingediend. Immers waren de eerste oproepingsbrieven reeds bij uw schoonvader verschenen vooraleer u het land verliet (CGVS R.R. I, p. 6).

Voorts mag redelijkerwijze worden verwacht dat u zich terdege zou hebben geïnformeerd over uw problemen en de stand van zaken betreffende uw problemen. Het tegendeel blijkt echter waar. Hoewel er tot tweemaal toe een oproepingsbrief voor u is toegekomen toen u nota bene zich nog in Iran bevond en dat er een huiszoeking en arrestatiebevel werden afgeleverd voor u (CGVS R.R. I, p. 6), blijkt u in het geheel niet in staat aan te geven wie deze bevelen dan zou hebben uitgevaardigd (CGVS R.R. I, p. 6). Ook uw echtgenote geeft aan hierover geen informatie te hebben en geen stappen te hebben ondernomen om erachter te komen (CGVS B.S. I, p. 5). Nochtans wijzen deze juridische documenten, zo ze mochten bestaan, erop dat er een vervolging is opgestart. Dat uw schoonvader tot driemaal toe niet gezien heeft wie deze juridische documenten heeft afgeleverd en ondertekend (CGVS R.R. I, p. 6-7), is niet aannemelijk. Nog daargelaten dat hij dit de eerste keer niet zou hebben opgemerkt, kan niet ingezien worden dat hij hiervoor geen aandacht zou gehad hebben bij de daaropvolgende juridische bevelen. U hebt enkel uw oom gesproken maar die wist niets (CGVS R.R. I, p. 7). Andere manieren hebt u vreemd genoeg niet geprobeerd (CGVS R.R. I, p. 7). Een advocaat hebt u niet onder de arm genomen omdat u deze enkel per notaris kan aanstellen en u zich niet meer in Iran bevindt (CGVS R.R. I, p. 7). Uit informatie waarvoor het CGVS beschikt blijkt echter dat er weldegelijk manieren bestaan om zich te informeren naar een lopende juridische procedure. Zo kan bijvoorbeeld een machtiging gegeven worden aan een erkend advocaat in Iran om het nodige op te vragen en bestaat er een online database die zelfs vanuit het buitenland raadpleegbaar is. Dat u verklaart dat het voor u niet mogelijk is om een advocaat aan te stellen omdat u in het buitenland verblijft kan bijgevolg niet als afdoende geacht worden. Daarenboven was u nog in Iran op het moment dat de eerste oproepingsbrieven verschenen (CGVS R.R. I, p. 6), waardoor aangenomen kan worden dat u weldegelijk in de mogelijkheid verkeerde om nog een advocaat aan te stellen. De vaststelling dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u geen aanvaardbare poging hiertoe heeft ondernomen, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

In de kantlijn kunnen nog vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het vernietigen van uw paspoort en het feit dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Griekenland.

Hoewel u voorhoudt dat u uw eigen paspoort en dit van uw echtgenote op de vlucht van Griekenland naar België hebt vernietigd op aanraden van uw smokkelaar (CGVS R.R. I, p. 11), is dit weinig aannemelijk. Immers was u in het bezit van een visum dat nog geldig was, waardoor het u vrij stond te reizen. Daarnaast kan in rekening gebracht worden dat zowel uw zus, alsook uw moeder en tante reeds in Europa verblijven, zij reeds de procedure voor internationale bescherming hadden doorlopen en bijgevolg op de hoogte zouden moeten zijn van het belang van een paspoort. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/ zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat het weinig geloofwaardig is dat u uw paspoort hebt vernietigd waardoor het vermoeden rijst dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming.

Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig achterhouden van documenten strookt daarom niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties mogen namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Ook uw houding kan niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. U hebt echter geen verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland terwijl deze lidstaat u een visum uitreikte en u na uw vlucht uit Iran in Griekenland op het Europese vasteland toekwam (CGVS R.R. II, p. 18). Uw verantwoording in deze, namelijk dat u de taal niet sprak, er niemand kende, uw familie hier was en het heel vreemd was in Griekenland volstaan dan ook niet. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Dat aan uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in concreto in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze en activiteiten in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat u een bevestigingsbrief van het Brussels Christian Center, certificaten betreffende discipelentraining bij het Brussels Christian Center en doopattesten heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Dergelijke documenten tonen enkel aan dat u zich in België engageert om naar de kerk te gaan, niet dat het daadwerkelijk voorkomt uit een overtuigde en diepgelovige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme.

Voor wat betreft de USB die u voorlegt en waarop u een audiofragment hebt geplaatst waarbij u in een liveuitzending bent gekomen van het programma Navia Samini (CGVS R.R. I, p. 11) een religieus praatprogramma van E. op de christelijke website Mohabat, dient eveneens te worden opgemerkt dat het gegeven dat u zich tot tweemaal (CGVS R.R. II, p. 6) toe hebt laten interviewen in dit programma op zich niet aantoonst dat u een oprechte bekering hebt doorgemaakt. Meer nog, gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering en het derhalve bedrieglijk aanvragen van internationale bescherming, rijst sterk het vermoeden dat u uit opportunistische redenen contact gezocht hebt om zo uw profiel als bekeerling extra zichtbaarheid wenst te geven. U hebt er tweemaal hetzelfde verhaal verteld (CGVS R.R. II, p. 7) en hoe dan ook dient vastgesteld dat uw volledige identiteit nergens in het fragment naar voor komt. Ook zelf erkent u slechts uw voornaam en de stad waar u van afkomstig bent te hebben meegedeeld (CGVS R.R. II, p. 7). Aangezien Shiraz een stad is met ongeveer anderhalf miljoen inwoners, is het niet aannemelijk dat men u louter op basis van uw voornaam zou kunnen identificeren. Bovendien hebt u geen concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan het programma (CGVS R.R. II, p. 7)

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang en dat u naar eigen zeggen dit profiel gebruikt om te prediken (CGVS R.R. I, p. 9), veranderen evenmin bovenstaande bemerking. Eens te meer kan hier vermoed worden dat u via het sociale mediaplatform hoofdzakelijk zichtbaarheid wenst te geven aan uw voorgehouden asielprofiel. Gevraagd naar concrete aanwijzingen dat het Iraanse regime op de hoogte is van uw Facebookprofiel, geeft u enkel aan dat indien ze uw naam zouden ingeven, ze makkelijk bij uw profiel kunnen uitkomen (CGVS R.R. II, p. 19). Dit is uiteraard waar, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's op Facebook en Telegram en de chatberichten wist alvorens terug te keren naar Iran.

Het CGVS erkent dat u over enige kennis betreffende het christendom en het protestantisme beschikt (CGVS R.R. I, p. 22-24). Dit is evenwel logisch daar u in België naar de kerk gaat en discipelentraining volgt. Deze kennis op zich toont echter slechts aan dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit kan echter de oprechtheid van zijn bekering niet blijken.

Waar u verwijst naar de gunstige afloop van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder in Nederland (CGVS R.R. I, p. 11 en p. 21) en waarvoor u ter staving haar Nederlandse verblijfstitel voorlegt (CGVS R.R. I, p. 11), moet er op gewezen worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig gevolg gegeven werd aan het verzoek van uw moeder in Nederland heeft derhalve geen uitstaan met uw huidige verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien valt uit de Nederlandse verblijfstitel van uw moeder niet af te leiden dat haar internationale bescherming werd verleend omwille van haar bekering tot het christendom dan wel omwille van enig ander motief.

Waar u en uw echtgenote nog aanhalen dat jullie Iran eveneens verlaten hebben vanwege de ziekte multiple sclerose (MS) die uw echtgenote getroffen heeft (CGVS R.R. I, p. 8 & GVS B.S., p. 13) waarbij patiënten in Iran onvoldoende toegang hebben tot een adequate farmaceutische behandeling (CGVS R.R. I, p. 8) dient aangestipt dat het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Iran, doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. U benadrukt evenzeer dat het een algemeen probleem is in Iran dat niet alleen patiënten met MS treft maar ook deze met andere chronische ziekten (CGVS R.R. I, p. 8). Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève bestaat of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd. De opmerkingen die u en uw echtgenote hebben overgemaakt naar aanleiding van jullie persoonlijke onderhoud bij het CGVS en de DVZ werden in rekening gebracht bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De overige door jullie voorgelegde documenten wijzingen bovenstaande beoordeling niet. Uw Iraanse identiteitskaart, deze van uw echtgenote, uw Iraans geboortebewijs, dit van uw echtgenote, uw Iraans rijbewijs, dit van uw echtgenote, uw Iraanse militaire kaart, jullie huwelijksakte, uw Belgisch rijbewijs, dit van uw echtgenote en de kopieën van zowel uw paspoorten als deze van uw echtgenote bevestigen louter jullie nationaliteit, identiteit en huwelijk hetgeen niet wordt betwist. De medische verslagen d.d. 26/09/1397 (=17 december 2018) van de Iraanse arts dokter G. ondersteunen jullie verklaringen betreffende multiple sclerose waaraan uw echtgenote te lijden heeft hetgeen evenmin wordt betwist.

Uw diploma en dit van uw echtgenote tonen aan dat jullie opgeleid zijn hetgeen niet betwist wordt. De boardingpass van Aegean Air toont aan dat u en uw echtgenote op 20 maart 2020 een vlucht genomen hebben van Athene naar Brussel hetgeen niet betwist wordt. Het kopie van het juridisch document waarin uw vader toestemming gegeven wordt om te hertrouwen heeft geen uitstaans met de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er voor het verzoek om internationale bescherming van uw echtgenote B.S. (O.V. (...)) eveneens wordt overgegaan tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

- De bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster, B.S., luidt als volgt:

"Asielaanvraag: 07/04/2020

Overdracht CGVS: 25/06/2020

In het kader van uw verzoek om internationale bescherming werd u op 28 april 2021 van 10.50 uur tot 12.37 uur en van 16.51 uur tot 18.14 uur en op 15 oktober van 11.36 uur tot 12.53 en van 16.17 uur tot 17.45 uur gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen te Brussel (CGVS). U werd hierin telkens bijgestaan door een tolk die het Farsi machtig is en uw advocaat, respectievelijk meester Duchez op 28 april 2021 en meester D'Haenens op 15 oktober 2021, die beiden optraden namens meester Geleyn, was voor de volledige duur van beide persoonlijke onderhouds aanwezig.

A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en van Perzische afkomst te zijn. U bent geboren te Shiraz op 4 december 1990 waar u ook uw hele leven gewoond hebt. Op 27 sharivar 1396 (18 september 2017) bent u in Shiraz gehuwd met R.R. (O.V. (...)). Jullie hebben geen kinderen. U behaalde een master Rechten aan de universiteit van Payan Noor Zarghan en was huisvrouw. Uw beide ouders, twee zussen en broer verblijven allen in Iran.

U bent opgegroeid in een gezin waarin religie geen rol speelde. Zelf geloofde u niet in een bepaalde religie, hoewel u het bestaan van een god niet ontkende. Tijdens uw rechtenstudies kwam u verschillende zaken tegen uit de shariawetgeving die u niet aanstonden. U hield zich afzijdig van religie.

Wanneer u uw toekomstige echtgenoot leerde kennen, vernam u dat hij alsook zijn moeder bekeerd waren. Uw echtgenoot heeft zich bekeerd tot het christendom op 24/4/1394 (= 24/05/2015).

Na uw huwelijk bent u samen met uw man ingetrokken in het huis van uw schoonouders. Uw schoonvader was een stug, autoritair, traditioneel, conservatief persoon en ook onstabiel en drugverslaafd. Regelmatig had hij ruzie met uw schoonmoeder.

Op 14 khordad 1396 hebt u zich bekeerd tot het christendom. Jullie stonden in contact met pastoor Rasoul R.H. die jullie leerden kennen via uw schoonmoeder die op haar beurt zijn contactgegevens had teruggevonden op het internet. Pastoor R.H. heeft op 12 of 13 azar 1398 (= 03/12/2019) jullie islamitisch huwelijk nietig verklaard en jullie christelijk huwelijk ingezegend.

Uw schoonvader wist niet dat zijn vrouw, zijn zoon en zijn schoondochter bekeerd waren tot het christendom. Op gegeven moment hadden uw schoonouders opnieuw ruzie. Uw echtgenoot probeerde te bemiddelen maar uw schoonvader riep dat jullie allen diende te vertrekken. Daarbij begon hij de kledij uit de kleerkast van zijn echtgenote op de grond te gooien. Hierbij vond hij het gsm-toestel waarmee jullie contacten onderhielden met de tante van uw echtgenoot in België en waarmee jullie de huiskerkvieringen van haar in België bijwoonden. Uw schoonvader dreigde jullie aan te geven bij de Iraanse autoriteiten en daarop zijn uw echtgenoot, schoonmoeder en uzelf ondergedoken bij uw tante. Jullie hebben er drie à vier dagen verbleven totdat een smokkelaar jullie kon helpen het land te ontvluchten.

Begin farvardin 1397 (= februari/maart 2018) heb u samen met uw man en schoonmoeder Iran een eerste keer verlaten. Na 7.5 maand zijn u en uw echtgenoot teruggekeerd naar Iran. Uw schoonmoeder is naar Nederland gereisd omdat de smokkelaar voor haar een paspoort kon bemachtigen maar voor jullie niet. Uw schoonmoeder werd in Nederland erkend als vluchteling. U en uw echtgenoot zijn ingetrokken bij uw vader. Door een toevallige samenloop van omstandigheden ontdekte uw schoonvader dat u terug in Iran was. Toen jullie dit vernamen van een oom van R.R., zijn jullie opnieuw ondergedoken bij uw tante waar jullie ongeveer een maand verbleven hebben.

Vlak voor jullie vertrek, midden en eind esfand 1398 (= maart 2020) kwamen er twee oproepingsbrieven toe bij uw vader. Op 27 esfand 1398 (= 17 maart 2020) hebt u Iran definitief verlaten. Nadien vernam u dat uw schoonvader in farvardin 1398 (= februari/maart 2019) bij uw vader is geweest met een aanhoudingsbevel.

Op 7 april 2020 hebt u samen met uw echtgenoot een verzoek om internationale bescherming ingediend. Bij terugkeer naar Iran vreest u vervolging wegens uw bekering naar het christendom. Daarnaast kan u niet terugkeren aangezien u er geen adequate medicatie voor multiple sclerose tot uw beschikking hebt.

In België bent u sinds mei 2020 aangesloten bij het Brussels Christian Center waar u discipelentraining volgde en u gedoopt bent op 8 augustus 2021. Daarnaast onderhouden jullie ook contact met pastoor Rasoul R.H. uit Amerika.

Begin mordad 1400 vernamen jullie dat er opnieuw een bevel tegen jullie is uitgevaardigd waardoor jullie op elk moment gearresteerd kunnen worden.

Ter staving van jullie verzoek om internationale bescherming leggen jullie volgende documenten voor: Iraanse identiteitskaarten van uzelf en uw echtgenoot, Iraanse geboortebewijzen van uzelf en uw echtgenoot, Iraanse rijbewijzen van uzelf en uw echtgenoot, de Iraanse militaire kaart van uw echtgenoot, uw huwelijksakte, kopie van de eerste pagina uit uw paspoort met nummer I47627034 en een kopie van de eerste pagina uit het paspoort van uw echtgenoot met nummer I47627071, kopie van uw volledige vorige paspoort met nummer F42587621 en een kopie van het volledige vorige paspoort van uw echtgenoot met nummer F42583225, uw Belgisch rijbewijs, het Belgisch rijbewijs van uw echtgenoot, Iraanse medische documenten betreffende de vaststelling van multiple sclerose bij u, een attest van uw echtgenoot zijn oom en tante in België d.d. 25 april 2021 waarin ze bevestigen dat u en R.R. online deelnamen aan de huiskerkvieringen die ze in België organiseerden, twee attesten van pastoor Rasoul R.H. d.d. 23 maart 2021 waarin wordt bevestigd dat u en R.R. sinds 2015 contact hebben opgenomen met hem en dat jullie naar Mohabat Tv keken, uw diploma, het diploma van uw echtgenoot, een kopie van de Nederlandse verblijfstitel van uw schoonmoeder, de boarding passen van u en uw echtgenoot betreffende jullie vlucht van Athene naar Brussel, een kopie van de laatste pagina uit uw voormalig paspoort ditmaal voorzien van een in-reisstempel voor Iran aan de Razi-grens, twee aanbevelingsbrieven d.d. 20 april 2021 en 13 oktober 2021 van D.C., pastoor bij het Brussels Christian Center, certificaten van de discipelentraining in het Brussels Christian Center waarin bevestigd wordt dat u en uw echtgenoot level 1 en 2 volbracht hebben, de doopcertificaten d.d. 8 augustus 2021 van uzelf en uw echtgenoot, prints van berichten die jullie verstuurden en kregen van pastoor R.H., documenten betreffende betalingen aan de eerste smokkelaar en een USB-stick waarop jullie drie mappen hebben geplaatst. Een map betreffen de documenten van het Brussels Christian center die jullie reeds hebben voorgelegd, de tweede map bevat een videofragment van de live-uitzending van het programma Navaye Samini op Mohabat-Tv waarin uw echtgenoot telefonisch aan het woord kwam en de derde map bevat vier korte geluidsfragmenten met de stem van pastoor R.H.. Op 27 april 2021 maakt uw advocaat opmerkingen over betreffende uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken, op 30 april 2021 maken jullie per email de telefoonnummers over van pastoor R.H., Pastoor S. en pastoor E. alsook prints van uw echtgenoot zijn facebookprofiel M.K., van enkele christelijke berichten die hij erop postte in 2018 en een print van de verschillende chatgroepen waarvan hij deel uit maakt. Op 18 mei 2021 make jullie via de advocaat achttien fotobestanden over met betrekking tot uw echtgenoot zijn actieve Facebookprofiel, zijn posts op Facebook, zijn telegram en de verschillende chatgroepen waarvan hij deel uitmaakt en de Iraanse medische documenten van u. Op 8 juni 2021 maakt u per email via uw advocaat opmerkingen over betreffende het eerste persoonlijke onderhoud van uzelf en uw echtgenoot op het CGVS, op 5 juli 2021 maken jullie via uw advocaat bijkomend een opmerking over betreffende uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, op 11 juli 2021 maken jullie via uw advocaat fotobestanden over met kopies van het Iraanse paspoort van uw schoonmoeder, op 10 augustus 2021 maken jullie via uw advocaat een pdf-bestand over met hierin de doopcertificaten en certificaten van de discipelentraining, op 15 oktober 2021 maakt u via uw advocaat per email een fotokopie van Iraans juridisch document over betreffende de toelating voor uw schoonvader

om te hertrouwen, op 16 oktober 2021 maken jullie per email twee linken naar Youtube over met hierop de videofragmenten van uw echtgenoot zijn getuigenis op Mohabat-tv en op 15 december 2021 maakt u via uw advocaat per email screenshots over van jullie conversatie op Instagram met de MS-associação in Iran.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u zelf geen bijzondere procedurele noden aangegeven (vragenlijst bijzondere procedurele noden B.S. d.d. 23 juni 2020). Uit de door u neergelegde medische attesten en uit uw verklaringen blijkt dat u lijdt aan multiple sclerose. Dienaangaande werd u aan het begin van uw beide onderhouden op het CGVS de mogelijkheid geboden om zelf een pauze aan te vragen (notities van het persoonlijk onderhoud B.S., d.d. 28 april 2021, CGVS B.S. I, p. 2 & notities van het persoonlijk onderhoud B.S., d.d. 15 oktober 2021, CGVS B.S. II, p. 2). Er werd u tevens gevraagd of u zich in staat voelde uw persoonlijk onderhoud te voeren en er werd u op het hart gedrukt tijdig aan te geven wanneer het moeilijk zou worden voor u (CGVS B.S. I, p. 2). Uit niets blijkt dat uw multiple sclerose u gehinderd heeft op een volwaardige manier deel te nemen aan de procedure.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat uw asielmotieven volledig gelijklopen met deze die uw echtgenoot R.R. (O.V. (...)) verklaarde. In het kader van zijn asielaanvraag werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus die luidt als volgt:
[idem bestreden beslissing verzoeker]

Na het voorgaande kan er ook wat u betreft besloten worden tot een weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekers voeren een schending aan van de volgende bepalingen:

"Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980.
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur."

Na een korte theoretische uiteenzetting, lichten verzoekers toe als volgt:

"II.1.4 Verwerende partij stelt eerstens dat er vragen kunnen gesteld worden bij de 'plotse openheid' van eerste verzoekende partij ten aanzien van het christendom. . Zij stelt het volgende:
[citaat bestreden beslissingen]

Een bekeringsproces in geen precieze wetenschap, zoals verwerende partij tracht te dien uitschijnen.. Verwerende partij tracht een rationale analyse te maken van het bekeringsproces van verzoekende partij en haar echtgenote en zet een hele redenering uiteen van wat zij 'logisch' acht.

Het bekeringsproces en zich aangesproken voelen tot een bepaalde religie is geen exacte wetenschap. Verwerende partij kan het dan wel vreemd vinden hoe verzoekende partij en haar echtgenote zich tot een andere geloof wendden en waarom zij zich niet eerder geïnformeerd hebben over het Christendom, doch dit was meer een roeping, een gevoel dat er op een bepaald ogenblik ontstaan is en waarin eerste verzoekende partij zich verder heeft verdiept.

Het feit dat zij zich in het verleden reeds informeerde over andere Godsdiensten verplicht haar niet om ook het Christendom op dat ogenblik te hebben onderzocht. Deze redenering van verwerende partij slaat kant noch wal. Zoals eerste verzoekende partij verklaarde tijdens het gehoor, kwam zij in aanraking met de andere godsdiensten (zoals het Hindoeïsme, Soefisme Boeddhisme) door een vriend. Deze godsdiensten kwamen aldus op haar pad in een bepaalde periode in haar leven, doch zij kon zich hier niet in vinden. IS zij dan verplicht om zich ook in alle andere godsdiensten te verdiepen op dat ogenblik? Uiteraard niet.

Zelfs iets heel kleins kan iemand prikkelen om zich aangetrokken te voelen tot een bepaald geloof. Het komt aldus niet aan verwerende partij toe om op basis van haar eigen aanvoelen het bekeringsproces van verzoekende partij en/of haar echtgenote als "vreemd" te bestempelen en het op basis daarvan als ongeloofwaardig af te doen.

II.1.5 Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissingen]

Verwerende partij tracht de verklaringen van eerste verzoekende partij te beperken tot haar verklaringen omtrent polygamie. In de islam was en is dit aanvaardbaar, in het Nieuw Testament én het Christendom waarin zij gelooft niet. Dit was een van de vele voorbeelden die eerste verzoekende partij heeft aangehaald om haar bekering trachten uit te leggen. Zoals reeds aangehaald, is een bekering geen exacte wetenschap, het 'gevoel' dat zij heeft gehad bij het bestuderen van het Christendom – alsof zij in deze religie eindelijk zichzelf vond – de liefde, compassie, behulpzaamheid die zij in het Christendom tegen kwam is zeer moeilijk onder woorden te brengen. Verwerende partij tracht een bijzonder zwart-wit beeld te schetsen, gaat bijzonder analytisch te werk en heeft zich op geen enkel ogenblik ingeleefd in het belevings- en bekeringsproces van verzoekende partij. Dit blijkt uit het feit dat zij meent dat de kern van de bekering van verzoekende partij louter terug te brengen zou zijn naar het al dan niet mogen hebben van polygame relaties... Wat uiteraard nonsens is!

II.1.6 Over tweede verzoekende partij stelt verwerende partij het volgende:

[citaat bestreden beslissingen]

Andermaal tracht verwerende partij een rationele analyse te maken van een zeer persoonlijk een emotioneel proces. Tweede verzoekende partij is niet religieus opgevoed, maar stond er ook niet weigerachtig over. Wanneer zij het christendom heeft ontdekt, de waarden en normen die er gehanteerd werden, werd zij als het ware in deze religie gezogen en voelde het voor haar als 'thuis komen'. Verwerende partij noemt de verklaringen van verzoekende partij 'vaag en algemeen', maar het is voor haar onmogelijk om met concrete bewijzen te komen waaruit haar bekeringsproces blijkt gezien dit een innerlijk proces is.

II.1.7 Verwerende partij haalt tevens de bekeringsproces van de zus van verzoekende partij aan om te twifelen aan de bekeringsproces van verzoekende partijen :

[citaat bestreden beslissingen]

Dit is een bijzonder kromme redenering. In welk opzicht brengt de kennis van eerste verzoekende partij over de bekering van haar zus haar eigen bekering in diskrediet?!

Het lijkt erop dat verwerende partij elk mogelijk argument aangrijpt om de bekering van verzoekende partij in twijfel te trekken.

II.1.8 Verwerende partij meent vervolgens dat er vermeende tegenstellingen zouden bestaan tussen de verklaringen van verzoekende partijen – quod certe non:

[citaat bestreden beslissingen]

Verwerende partij zoekt werkelijk spijkers op laag water. Zij volgden de vieringen op hun GSM via Whatsapp, en deden dat meestal vanuit de woonkamer. Het gebeurde ook dat zij met hun GSM rondliepen en in de slaapkamer gingen van de moeder van eerste verzoekende partij. Vormt dit nu een tegenstrijdigheid op basis waarvan hun deelname aan de vieringen betwijfeld kan worden...? Dis is niet ernstig, temeer gezien verwerende partij zelf aangeeft dat zij over het grootste deel exact hetzelfde hebben verklaard, wat uiteraard niet hoeft te verbazen gezien zij het beiden samen hebben meegemaakt.

II.1.9. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissingen]

Verzoekende partij volgde de vieringen voor de inhoud, niet om haar sociaal netwerk uit te breiden. Voor de viering begon was er niet eerst een kennismakingsgesprek met iedereen, zeker gezien haar aanwezigheid louter virtueel was. In dat opzicht hoeft het dan ook niet te verbazen dat verzoekende partij enkel de mensen kan opnoemen die zij kende die op de vieringen aanwezig waren.

II.1.10. Verwerende partij stelt vervolgens het volgende:

[citaat bestreden beslissingen]

De vader van eerste verzoekende partij keek werkelijk nooit in de kleerkast van de moeder van verzoekende partij. Zij dachten dan ook dat de GSM er veilig lag. Er zat ook geen vergrendeling op omdat haar moeder anders niet meer met de GSM zou kunnen werken, gezien zij vaak zaken vergeet en niet technologisch is aangelegd.

II.1.11. Verzoekende partijen legden tevens tal van bewijzen voor van hun bekering, van hun posts op facebook aangaande het christendom, hun christelijk huwelijk dat voltrokken werd door pastoor Heidari, communicaties met de pastoor, getuigenissen waarin hij bevestigt dat zij sinds 2015 contact hebben opgenomen met de pastoor,... het voorgelegd bewijs van verzoekende partijen is werkelijk overweldigend en toont ontegensprekelijk aan dat zij sinds 2015 bekeerd zijn.

Minstens dient er aangenomen te worden dat verzoekende partijen het begin van bewijzen hebben voorgelegd van hun bekering.

De redenen waarom verwerende partij deze bewijzen gewoonweg naast zich neerlegt, tart werkelijk alle verbeelding:

[citaat bestreden beslissingen]

Elk voorgelegd stuk wordt van de hand gedaan door de meest absurde argumenten. Zo gaat zij thans in twijfel trekken of de berichten die de pastoor stuurde 'weldegelijk voor verzoekende partij bedoeld waren, dan wel voor haar zus, moeder of tante'...? Wanneer er dan een verklaring van de pastoor wordt voorgelegd waarin hij verklaard dat verzoekende partij sinds 2015 bekeerd is, heeft het schrijven een 'gesolliciteerd karakter' en kan aldus ook niet als bewijsstuk worden aanvaard...? Verwerende partij moet serieus blijven!

Verwerende partij haalt in de bestreden beslissing geen echte tegenstrijdigheden aan, maar doet de gang van zaken en het bekeringsproces van verzoekende partij af als 'merkwaardig'. Deze subjectieve redenering gaat natuurlijk niet op. Een bekeringsproces is iets zeer persoonlijks. Dat verwerende partij het merkwaardig vindt en zich hier niet in kan vinden, vormt geen reden om het geloof en dat proces zondermeer in twijfel te trekken.

Dergelijke redenering en motivering op basis van een subjectief aanvoelen, snijdt geen hout en maakt het voor verzoekende partij onmogelijk om haar geloofsovertuiging aan te tonen.

Verzoekende partij heeft haar moeilijke persoonlijke situatie uitgelegd, zij heeft geen contact meer met haar eigen familie, haar vader heeft haar afgezworen en door hetgeen er gebeurd is met haar schoonvader voelt zij zich helemaal alleen en verloren.

II.1.11 Verzoekende partijen hebben herhaaldelijk aangegeven niet terug te kunnen naar Iran omwille van hun geloofsovertuiging en de vrees voor hun leven.

Op afvalligheid staat immers nog steeds de doodstraf in Iran:

"(...) Evenals in sommige andere islamitische landen maakt in Iran de doodstraf deel uit van de sharia, de islamitische wetgeving. De doodstraf kan hierdoor worden opgelegd door religieuze rechtbanken voor onder meer moord, prostitutie, pornografie, homoseksueel contact tussen volwassenen, afvalligheid van de islam en overspel. (...) »

En

"In Iran is met name de overheid verantwoordelijk voor de vervolging van christenen. Zij beschouwt het christendom als westerse invloed, een bedreiging voor het islamitische karakter van de staat. De Iraanse bevolking staat over het algemeen minder vijandig tegenover christenen uit traditionele kerken. Maar moslimbekeerlingen moeten voor hun veiligheid hun geloof vaak geheimhouden.

De situatie voor christenen

Iran telt twee groepen christenen: zij die van oorsprong al christen zijn, en moslimbekeerlingen. Het bestaan van de eerste groep wordt geaccepteerd, al worden zij wel gezien als tweederangsburgers. Zij mogen het Evangelie niet met moslims delen en hun kinderen volgen verplicht islamitisch onderwijs.

De tweede groep christenen betaalt een hoge prijs. Zij mogen geen kerkdiensten bezoeken. Zelfs het bezit van christelijke boeken in het Perzisch is ten strengste verboden. Zij hoeven ook geen steun te verwachten van hun familie of de gemeenschap. Die schamen zich voor hen en leggen beperkingen op om hen terug te laten keren naar de islam.

Christenen die betrapt worden op – of verdacht worden van – evangelisatieactiviteiten, worden gearresteerd en krijgen lange gevangenisstraffen.

Voorbeelden van vervolging

• Samenkomsten van christenen die niet tot traditionele kerken horen, zijn verboden. Als huiskerken ontdekt worden, moeten zij hun activiteiten staken. Hun leiders verdwijnen vaak in de gevangenis.

- Zelfs de 65-jarige Ruhsari werd gearresteerd, toen ze met vier andere vrouwen vlak voor Kerst in haar huis zat. Ze werd tien dagen lang dag en nacht ondervraagd en beschuldigd van “handelen tegen de nationale veiligheid”. Na betaling van ruim 6.000 euro werd ze weer vrijgelaten. Dit soort politieacties komt steeds vaker voor.

- In 2019 werd een traditionele, Assyrische kerk door de autoriteiten gesloten. Agenten bestormden het gebouw, vervingen de sloten en haalden het kruis van de toren. De reden van de sluiting is niet bekend.” Overall worden bekeerde christenen opgepakt en veroordeeld tot de doodstraf:

“Vier christelijke bekeerlingen werden gearresteerd en overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht HRANA News Agency - Op donderdag 16 mei werden vier gedetineerde christelijke bekeerlingen overgebracht naar de Lakangevangenis in Rasht vanwege hun onvermogen om borgtocht te betalen. Deze burgers waren eerder gedagvaard voor de Revolutionaire Rechtbank van deze stad en werden gearresteerd nadat ze op de hoogte waren gebracht van de beschuldigingen en borgtocht waren ingesteld.

Volgens het persbureau HRANA, onder vermelding van Mohabbat News, werden op donderdag 16 mei 2016 vier gedetineerde christelijke bekeerlingen overgebracht naar de Lakan-gevangenis in Rasht omdat ze niet in staat waren om borgtocht te betalen.

De identiteit van drie van deze burgers; Moslim Rahimi, Ramin Hassanpour en Katherine Sajjadpour (vrouw van Ramin Hassanpour) worden genoemd.

Volgens het rapport werden de christelijke bekeerlingen in februari vorig jaar bij hen thuis ondervraagd na de aanwezigheid van veiligheidsagenten, en nadat ze hun persoonlijke bezittingen en documenten in beslag hadden genomen, kregen ze te horen dat ze binnenkort voor de rechtbank zouden worden gedagvaard.

Deze burgers waren eerder tijdens een telefoongesprek naar afdeling 10 van de Revolutionaire Rechtbank van Rasht gedagvaard en nadat ze op de hoogte waren gebracht van de beschuldigingen, werd voor elk van deze personen een borgtocht van 500 miljoen Tomans ingesteld.

Het rapport citeerde een geïnformeerde bron die zei: “Ze werden beschuldigd van” lidmaatschap van een huiskerk genaamd de Kerk van Iran ”.

Opgemerkt moet worden dat ondanks het feit dat christenen bij wet worden erkend als een religieuze minderheid, de veiligheidsdiensten nog steeds met bijzondere gevoeligheid de kwestie van moslims die zich tot het christendom bekeren nastreven en hard optreden tegen activisten op dit gebied.

Omgaan met christelijke bekeerlingen in Iran vindt plaats in een tijd waarin, volgens artikel 18 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens en artikel 18 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, iedereen recht heeft op vrijheid van godsdienst en overtuiging. En openlijk of in het geheim.”

Verzoekende partijen begrijpen dan ook niet hoe verwerende partij kan stellen dat verzoekende partijen op een veilige manier zouden kunnen terug keren naar Iran.

II.1.13. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.1.14. De negatieve beslissing van de verwerende partij is gebaseerd op het feit dat de verwerende partij geen geloof hecht aan het asielrelaas en de bekering van verzoekende partijen. De verzoekende partijen hebben wel degelijk hun bekering aangetoond

II.1.15 De thans bestreden beslissing is niet gesteund op daadwerkelijke tegenstrijdigheden of omissies, doch enkel op kleine onbenullige verklaringen. Verzoekende partij heeft hierboven de argumenten van verwerende partij weerlegd en aangetoond waarom zij weldegelijk meent in aanmerking te komen voor internationale bescherming.

Verwerende partij is op zijn minst onredelijk te werk gegaan bij de beoordeling van het asielgehoor en asielrelaas van verzoekende partij.

II.1.16. Uit het bovenstaande blijkt ten overvloede dat de verwerende partij zeer snel en zeer onzorgvuldig tot deze negatieve beslissing is gekomen.”

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoekers al dan niet beantwoorden aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

2.3. Verzoekers slagen er niet in hun nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoekers' verweer in het verzoekschrift in wezen beperkt blijft tot het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het volharden in hun vrees voor vervolging, het geven van persoonlijke vergoelijkingen en het minimaliseren en in twijfel trekken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Uit wat volgt zal echter blijken dat verzoekers geen argumenten aanhalen die van die aard zijn de vaststellingen in de bestreden beslissingen te weerleggen of in een ander daglicht te stellen. Na lezing van het administratief dossier treedt de Raad de commissaris-generaal bij dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers' voorgehouden bekering tot het christendom en christelijke activiteiten in Iran, noch aan de problemen die zij hierdoor zouden gekend hebben in Iran en het feit dat zij omwille van hun vermeende bekering een gegronde vrees voor vervolging hebben bij een terugkeer naar Iran.

Van een verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd kan in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstrekkende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Verzoekers trachten de vaststellingen in de bestreden beslissingen te minimaliseren door aan te voeren dat een bekeringsproces geen exacte wetenschap is en het zich tot een ander geloof wenden een roeping en een gevoel was, terwijl de commissaris-generaal een rationele analyse hiervan tracht te maken. Waar zij lijken aan te voeren dat het niet aan de commissaris-generaal toekomt om louter op basis van een subjectieve redenering hun bekeringsproces ongeloofwaardig te beschouwen, merkt de Raad op dat zij er met dit verweer niet in slagen om de motieven in de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen of te ontkrachten. De Raad herhaalt dat van verzoekers, die beweren dat zij zich hebben bekeerd tot het christendom en zelf aangeven dat dit een zeer persoonlijk proces is, redelijkerwijze kan worden verwacht dat zij op een coherente en gedetailleerde wijze kunnen uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissingen slagen verzoekers er echter niet in om hun bekeringsproces en de feiten die tot de bekering naar het christendom hebben geleid op een doorleefde, consistente en aannemelijke wijze toe te lichten.

Verzoekers herhalen de verklaring van verzoeker dat hij vijftien jaar geleden in contact kwam met andere godsdiensten door een vriend. Zij voeren hierbij aan dat verzoeker op dat moment niet verplicht was om zich ook in het christendom te verdiepen. Met het louter herhalen van zijn verklaringen en het op algemene wijze bekritisieren van de commissaris-generaal doen zij echter geen afbreuk aan de vaststellingen in de bestreden beslissingen. De bestreden beslissingen wezen er in dit verband immers terecht op dat (i) het christendom geen obscure of onbekende godsdienst is in Iran en (ii) verzoeker reeds meer dan tien jaar op de hoogte is dat zijn tante in België een bekeerde christen is, zodat er terecht kon worden geconcludeerd dat: *"Indien u daadwerkelijk nood had aan een religieuze invulling van uw geloof in het bestaan van een god en dit reeds sinds zo'n vijftien jaar geleden, dan kunnen er alvast vragen gesteld worden bij de vaststelling dat u langs de ene kant nooit enige informatie vergaarde over het christendom terwijl u dit wel deed inzake andere godsdiensten en dat u zelfs niet stilstond bij het christendom toen u meer dan tien geleden in kennis kwam dat uw tante een christen geworden was, terwijl u langs de andere kant in 1394 (=2015) plotsklaps overtuigd bent dat u altijd als een christen geleefd hebt, te meer u klaarblijkelijk op dat moment niets wist over het christendom (CGVS R.R. I, p. 20). Dergelijke ommezwaai komt weinig doorleefd over, getuigt niet van veel reflectie en ondermijnt de oprechtheid van uw voorgehouden bekering."* Het verweer dat zijn bekering geen exacte wetenschap is, kan, in het licht van wat voorafgaat, aan deze motivering geen afbreuk doen.

Verzoekers bekritisieren de stelling van de commissaris-generaal dat verzoekers mening over polygamie de kern vormt van zijn bekering tot het christendom. De Raad wijst er echter op dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud wel degelijk uitdrukkelijk verklaarde dat polygamie de grootste reden vormde waarom hij problemen had met de islam: *“Als ik één voor één moet opnoemen waarom ik problemen heb met Islam zitten we hier een week. Het grootste probleem is dat ik niet kan aanvaarden dat God mij als man de toestemming gaf om meerdere vrouwen te hebben. En dat ik het recht heb mijn vrouw te slaan, dit op zich is voor mij voldoende om te zeggen, ik geloof hier niet in.”* (Notities van het persoonlijk onderhoud 1 verzoeker, stuk 4, p. 17). De Raad herhaalt dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. Aangezien uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat het voorkomen van polygamie minstens een belangrijk element vormt dat zijn afkering van de islam bepaald heeft, acht de Raad het niet onredelijk om van verzoeker te verwachten dat hij ook het standpunt over polygamie in het christendom kan toelichten en toelicht waarom dit verschilt van het standpunt van de islam en waarom dit standpunt persoonlijk van belang is voor zijn geloof. Gelet op de vaststellingen in de bestreden beslissing slaagt verzoeker er echter niet in om hierover overtuigende verklaringen af te leggen. Dat verzoeker er niet in slaagt om doorleefde en geloofwaardige verklaringen af te leggen over de redenen waarom hij zich afkeerde van de islam en het (bekerings)proces dat hem tot het christendom bracht, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering.

Verzoekers merken verder op dat verzoekster, ondanks het feit dat zij niet religieus is opgevoed, ook niet weigerachtig stond tegenover religie. Zij werd in het christendom *“gezogen”* door de waarden en normen die zij hanteren. Verzoekers benadrukken dat een bekeringsproces een innerlijk proces is. De Raad merkt echter op dat dit verweer beperkt blijft tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij geen afbreuk kunnen doen aan de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt immers genoegzaam dat verzoeksters verklaringen over haar bekering te vaag en algemeen zijn en niet getuigen van een ernstige reflectie en studie van haar nieuwe religie, hetgeen afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van deze bekering. De Raad benadrukt immers dat een vrijwillige en overtuigde bekering naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis is, waarbij kan worden verwacht dat aan de bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan en dat verzoekster op een doorleefde en geloofwaardige wijze kan toelichten om welke reden en op welke wijze het ‘innerlijk proces’ van haar bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De bestreden beslissingen oordeelden echter terecht dat verzoeksters verklaringen op dit punt niet kunnen overtuigen en zij aldus geen blijk geeft van een diepgewortelde en gefundeerde geloofsovertuiging.

Verzoekers betwisten het standpunt in de bestreden beslissingen dat verzoekers lacunaire kennis inzake de bekering van zijn zus R.Ra. afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn eigen bekering. De Raad wijst er echter op dat in de bestreden beslissingen genoegzaam wordt toegelicht waarom van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer informatie heeft over de bekering van zijn zus, gelet op de vaststelling dat zijn zus zijn moeder bekeerd heeft en zijn moeder op zijn beurt verzoeker heeft bekeerd. Verzoeker verklaarde bovendien dat R.Ra. ook soms deelnam aan de huiskerken waaraan hij via Whatsapp heeft deelgenomen toen hij zich in Iran bevond (Notities van het persoonlijk onderhoud 1 verzoeker, stuk 4, p. 19) en dat hij ook tijdens zijn verblijf in België contact onderhoudt met R.Ra. (*Ibid.*, p. 4). Aldus is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat van verzoeker kan worden verwacht dat hij meer kennis heeft over het bekeringsproces van zijn zus.

Verzoekers poneren nog dat zij de vieringen van de huiskerk via Whatsapp in de woonkamer volgden, doch soms ook rondliepen en naar de slaapkamer van verzoekers moeder gingen. Dit verweer is echter niet in overeenstemming met de verklaringen van verzoeker tijdens het tweede persoonlijke onderhoud, waar hij uitdrukkelijk verklaarde dat zij zich tijdens de vieringen enkel in de woonkamer bevonden (Notities van het persoonlijk onderhoud 2 verzoeker, stuk 4, p. 11). Deze verklaringen zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar en laten geen ruimte voor de nuanceringsen die verzoekers *post-factum* trachten aan te brengen. Het voormelde verweer doet dan ook geen afbreuk aan de tegenstrijdigheid vastgesteld in de bestreden beslissingen. In zoverre verzoekers nog aanvoeren dat deze tegenstrijdigheid niet van die aard is om hun deelname aan deze huiskerk te betwisten, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd waarom dit wel degelijk een kernelement betreft van hun relaas en van verzoekers kan worden verwacht dat zij op dit punt consistente verklaringen afleggen: *“Het is merkwaardig dat jullie hierin niet overstemmen aangezien deze activiteit niet zonder risico was en hoe dan ook telkenmale omgeven moet zijn geweest door de nodige voorzichtigheid en geheimhouding aangezien uw vader hiervan niet op de hoogte was en mocht van komen. De vaststelling dat jullie net op deze vraag, waar net wel zou kunnen*

verwacht worden dat jullie antwoorden identiek zijn, desondanks tegenstrijdig zijn, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van jullie beweringen betreffende het in Iran bijwonen van die huiskerkvieringen van uw tante in België.” Waar verzoekers er nog op wijzen dat de commissaris-generaal zelf aangeeft dat zij over het algemeen exact hetzelfde hebben verklaard, benadrukt de Raad nog dat van verzoekers temeer kan worden verwacht dat zij ook over dit belangrijke element van hun relaas gelijklopende verklaringen afleggen.

Waar verzoekers aanvoeren dat er geen kennismakingsgesprekken plaatsvonden voor de vieringen van de huiskerk en zij deze volgden voor de inhoud, en niet om hun sociaal netwerk uit te breiden. De Raad wijst er echter op dat dit andermaal een blote bewering betreft, terwijl de bestreden beslissingen hebben toegelicht waarom van verzoeker weldegelijk kan worden verwacht dat hij meer kennis heeft van de leden die aan de huiskerken deelnamen: *“Het is frappant dat u deze andere mensen niet kent. Zij bevonden zich immers allemaal in België en net omdat deze in België – waar men vrij is zijn religie te beleven en er vele protestantse gemeenschappen zijn – ook uw moeder, zus en tante zijn aangesloten bij een geloofsgemeenschap in Terneuzen (CGVS R.R. II, p. 9-10) – terwijl u zich in Iran bevond, is het intieme karakter van dergelijke huiskerkviering waaraan u mocht deelnemen, niet te ontkennen. Dat u vervolgens niet in staat blijkt mee te delen wie dan die enkele andere personen waren die deelnamen in de vele keren dat u deze vieringen naar eigen zeggen bijwoonde (CGVS R.R. I, p. 19), is niet in te zien en plaatst bijkomend vraagtekens bij de waarachtigheid van uw bekering en geloofsbeleving.”* Het loutere feit dat verzoekers enkel virtueel deelnamen, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

De Raad wijst er ten overvloede nog op dat rekening dient gehouden te worden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen op zich. Eén onderdeel op zich kan misschien een beslissing niet dragen, maar kan in de samenlezing met andere onderdelen voldoende draagkrachtig zijn. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de Raad doen besluiten dat geen geloof kan gehecht worden aan verzoekers bekering en deelname aan de huiskerk in Iran.

Verzoekers voeren, ter minimalisering van de vaststelling dat zij op een ongeloofwaardige manier met de gsm waarop zij christelijke activiteiten deden omgingen, nog aan dat de vader van verzoeker nooit in de kleerkast van zijn moeder keek. Bovendien was de gsm niet vergrendeld omdat zijn moeder vaak zaken vergeet en niet technologisch is aangelegd. De Raad merkt op dat dit verweer in wezen beperkt blijft tot het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen, waarmee zij geen afbreuk kunnen doen aan de in de bestreden beslissingen, omtrent deze verklaringen gedane pertinente en correcte vaststellingen: *“Er valt immers niet in te zien dat jullie ten eerste de berichten ter informatie zouden bewaren op de GSM. U was namelijk in de mogelijkheid om contacten te onderhouden met een pastoor in Amerika waardoor ervan uit gegaan kan worden dat u ook zelf een manier had informatie op te zoeken en u zich bijgevolg niet diende te beperken tot hetgeen u werd doorgestuurd of hetgeen u reeds eerder had opgezocht. Daarnaast kan evenmin ingezien worden dat u het toestel zomaar ongegrendeld in een kledijkast zou hebben verstopt, zelfs al zou uw moeder enige moeilijkheden hebben met de werking van een GSM of geen verweer hebben indien uw vader alsnog het toestel zou vinden (CGVS R.R. II, p. 13). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat jullie nooit hadden gedacht dat het zo zou lopen (CGVS R.R. I, p. 14), hetgeen vooreerst weinig consistent is met het feit dat jullie wel zouden nagedacht hebben bij de hypothese dat uw vader hoe dan ook uw moeder zou dwingen het toestel te ontgrendelen en het voorts ten zeerste klemmt met uw voorgehouden vrees en bijgevolg weinig ernstig is. Het CGVS heeft uiteraard geen zicht op hoe uw woning eruit zag in Iran, maar desalniettemin kan aangenomen worden dat er gezien de relatief beperkte grootte van een gsm-toestel, hoogstwaarschijnlijk wel betere verstoppplaatsen zouden geweest zijn dan de kleerkast van uw moeder, om bijvoorbeeld nog maar de kledij van uw echtgenote te vernoemen waar uw vader hoogstwaarschijnlijk minder snel in zou neuzen.”* De Raad treedt dan ook de commissaris-generaal bij waar deze stelt dat verzoekers' verklaringen over de manier waarop zij met hun gsm omgingen niet geloofwaardig is, hetgeen verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van hun verklaringen over hun christelijke activiteiten in Iran.

Verzoekers wijzen nog op de door hen neergelegde documenten ter staving van hun bekering en menen aldus dat zij een begin van bewijs hebben neergelegd dat zij sinds 2015 reeds bekeerd zijn. De Raad wijst er evenwel op dat in de bestreden beslissingen op pertinente en correcte wijze werd geoordeeld waarom deze documenten geen afdoende bewijswaarde bezitten ter staving van hun voorgehouden bekering sinds 2015 en hun christelijke activiteiten in Iran. Verzoekers bekritisieren op algemene wijze de motieven van de bestreden beslissingen op dit punt, doch zij doen hiermee geen afbreuk aan de door de commissaris-generaal gemaakte beoordeling. De Raad acht de motivering in de bestreden beslissingen draagkrachtig en afdoende en treedt de commissaris-generaal bij dat deze documenten niet kunnen staven dat verzoekers werkelijk sinds 2015 bekeerd zijn tot het christendom en christelijke activiteiten

ontplooiden in Iran. In dit verband merkt de Raad bovendien nog op dat documenten slechts een begin van bewijs kunnen vormen indien zij ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, *quod non in casu*.

Betreffende de door verzoekers geciteerde informatie inzake de algemene situatie voor christenen en bekeerlingen in Iran, herhaalt de Raad dat verzoekers niet hebben aangetoond dat hun christelijke activiteiten ingegeven zijn door een gefundeerde, oprechte religieuze overtuiging. Verzoekers maken aldus niet aannemelijk daadwerkelijk christen te zijn, niet louter geïnspireerd te zijn door opportunisme, en zich bij een terugkeer naar Iran als christenen te zullen gedragen. Evenmin maken zij *in concreto* aannemelijk dat zij bij een terugkeer door de Iraanse autoriteiten als christenen zullen worden gepercipieerd. De verwijzing naar algemene informatie over de vervolging van christenen en bekeerlingen in Iran is *in casu* aldus niet dienstig, nu verzoekers in gebreke blijven hun persoonlijke situatie aannemelijk te maken en deze aan de algemene informatie te verbinden.

Volgende motivering in de bestreden beslissing in hoofde van verzoeker, die werd overgenomen in de bestreden beslissing in hoofde van verzoekster, is pertinent, correct en vindt steun in het administratief dossier en wordt, bij gebrek aan een dienstig verweer, integraal overgenomen door de Raad:

“Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering (vragenlijst CGVS R.R., d.d. 23 juni 2020), nadat deze door uw vader is ontdekt en hij een klacht tegen u geformuleerd heeft (notities van het persoonlijk onderhoud R.R. d.d. 27 april 2021, CGVS R.R. I, p. 16). Ook uw echtgenote B.S. vreest onder meer dat jullie onmiddellijk zullen worden gearresteerd (vragenlijst CGVS B.S., d.d. 23 juni 2020, vraag 3.4) en dat niets goeds jullie zal overkomen bij terugkeer omwille van jullie bekering (notities van het persoonlijk onderhoud B.S., d.d. 27 april 2021, CGVS B.S. I, p. 13). Jullie hebben echter niet kunnen overtuigen omwille van een diepere overtuiging te zijn bekeerd tot het christendom, noch dat u omwille hiervan problemen kent in Iran.

Een vrijwillige en overtuigde bekering naar het Christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, zeker in een land als Iran waar een bekering tot een andere dan de gangbare godsdienst niet aanvaard en zelfs vervolgd wordt.

Eerst en vooral kunnen er vragen gesteld worden bij uw plotse openheid ten aanzien van het christendom. Aangezien uit uw verklaringen naar voren komt dat u wel in god geloofde doch u zichzelf niet in de islam kon vinden en u hierdoor klaarblijkelijk een levensbeschouwelijke leegte ervaarde die uw moeder kon opvullen met het christendom, werd u gevraagd of u voor uw bekering ooit op zoek bent geweest naar een levensbeschouwing die dan wel bij u paste. U blijkt zich zo'n vijftien à zestien jaar geleden enigszins geïnformeerd te hebben over het boeddhisme, hindoeïsme en soefisme, doch deze religies kon u evenmin aanvaarden (CGVS R.R. II, p. 8). In deze is het verwonderlijk dat u zich in die tijd niet informeerde over het christendom. Hierover bevraagd kan u slechts aangeven dat uw informatie betreffende de overige godsdiensten per toeval via een vriend tot u kwam alsook dat u op dat moment inzake het christendom niet meer wist over Jezus dan hetgeen u geleerd had, namelijk dat hij een profeet was binnen de islam (CGVS R.R. II, p. 8). Nochtans is het christendom geen obscure onbekende godsdienst, ook niet in Iran. Bovendien blijkt dat u reeds meer dan tien jaar op de hoogte bent dat uw tante in België een bekeerd christen is (CGVS II, p. 10). Indien u daadwerkelijk nood had aan een religieuze invulling van uw geloof in het bestaan van een god en dit reeds sinds zo'n vijftien jaar geleden, dan kunnen er alvast vragen gesteld worden bij de vaststelling dat u langs de ene kant nooit enige informatie vergaarde over het christendom terwijl u dit wel deed inzake andere godsdiensten en dat u zelfs niet stilstond bij het christendom toen u meer dan tien geleden in kennis kwam dat uw tante een christen geworden was, terwijl u langs de andere kant in 1394 (=2015) plotsklaps overtuigd bent dat u altijd als een christen geleefd hebt, te meer u klaarblijkelijk op dat moment niets wist over het christendom (CGVS R.R. I, p. 20). Dergelijke ommezwaai komt weinig doorleefd over, getuigt niet van veel reflectie en ondermijnt de oprechtheid van uw voortgehouden bekering.

Het grootste probleem dat u had met de islam was dat u niet kon aanvaarden dat een man meerdere vrouwen mag hebben en hij het recht heeft haar te slaan (CGVS R.R. I, p. 17). Dat u – terwijl dit voor u het belangrijkste punt in uw afkeer voor de islam is - vervolgens relatief makkelijk voorbij gaat aan het gegeven dat polygamie ook in het Bijbelse oude testament voorkomt, is frappant. Immers gevraagd of polygamie in de bijbel voorkomt, beweert u eerst van niet (CGVS R.R. I, p. 17), terwijl u wel delen van de bijbel, waaronder Genesis in het oude testament gelezen hebt (CGVS R.R. I, p. 17). Wanneer verder wordt ingegaan op polygamie, komt u niet veel verder dan te stellen dat hetgeen in het oude testament staat ingaat tegen uw eigen waarde en dat polygamie eveneens ingaat tegen het principe van het nieuwe

testament (CGVS R.R. I, p. 18). U haalt dienaangaande ook een citaat aan betreffende overspel en ontrouw (CGVS R.R. I, p. 17) hetgeen volgens u in één van de evangeliën voorkomt. Gewezen op de feit dat het over polygamie en niet over ontrouw of overspel gaat, kan u slechts antwoorden dat polygamie niet mag (CGVS R.R. I, p. 17). Er dient geconcludeerd te worden dat u geenszins weet te overtuigen dat op dit punt het christendom uw bezwaren tegen de islam opheft. Hoe dan ook is polygamie een concept dat in allerhande oude religieuze teksten voorkomt waarbij kan geargumenteed worden dat het kadert in de toenmalige historische context waarbij het praktisch was dat een man meerdere vrouwen kon onderhouden en voor meer nageslacht kon zorgen. Of een gelovige heden ten dagen een religieuze tekst op een wijze interpreteert dat die hem toestemming geeft tot het houden van meerdere vrouwen alsook dat wetgeving in bepaalde landen op die manier polygamie toelaat, wilt niet zeggen dat ook elke gelovige zich hiertoe verplicht voelt of moet voelen. In ieder geval komt uit uw persoonlijke leven niet naar voor dat u zich in Iran enigszins verplicht zou gevoeld hebben een tweede vrouw te nemen. Ook uw vader had slechts één vrouw en heeft toestemming gekregen om te hertrouwen (CGVS R.R. II, p. 3). Dat u een oom had die twee vrouwen heeft (CGVS R.R. II, p. 8), is mogelijk, maar dat dit plotsklaps een dermate doorn in uw oog was, kan niet overtuigen. Hier kan nog aan toegevoegd worden dat u hierover ook nooit gesproken heeft met uw christelijke pastoor (CGVS R.R. I, p. 18), hetgeen evenmin van enige diepgaande reflectie getuigt. Dat u slechts twintig à dertig bladzijden heeft gelezen in het oude testament en tot de conclusie gekomen bent dat u dit deel van de bijbel niet goed begrijpt en dat de pastoor u aangeraden heeft u te concentreren op het nieuwe testament (CGVS R.R. I, p. 18), kan in deze moeilijk als een verantwoording gezien worden. U beweert immers dat u reeds sinds 1394 (=2015) bent bekeerd tot het christendom (CGVS R.R. I, p. 17) waardoor niet in te zien is dat u in de voorbije jaren nog steeds het oude testament niet gelezen hebt terwijl de bijbel bestaat uit een nieuw en een oud testament hetgeen samen de basis voor het christelijke geloof vormt. Aangezien polygamie een der belangrijkste problemen was waardoor u zich niet in het islam kon vinden, mag verwacht dat u na al die jaren als christen een duidelijke, uitgebreide en doorleefde analyse kan geven over polygamie. Uw eerder vage en summier antwoorden wijzen er eerder op dat u slechts een onderwerp hebt aangehaald dat gangbaar is in Iran, eerder dan dat het voor u persoonlijk een dermate groot probleem was. Voorgaande ondermijnt opnieuw de geloofwaardigheid van uw bekering.

Dat u in 1394 plots algemene begrippen als liefde, compassie, behulpzaamheid en verlossing koppelt aan het christendom en u van uzelf overtuigd zou zijn dat u altijd al een christen bent geweest, terwijl u op het moment dat uw moeder u dan over het christendom vertelde, niets wist over de godsdienst (CGVS R.R. I, p. 20), zijn in het licht van voorgaande dan ook te vaag en algemeen om te overtuigen dat u een oprechte bekering zou hebben ondergaan. U geeft in dergelijke antwoorden niet weer wat u hier persoonlijk in aansprak. Bijgevolg werd u gevraagd wat deze verlossing voor u persoonlijk betekent (CGVS R.R. I, p. 20). U geeft weer dat deze verlossing ligt in het feit dat u kan erkennen zondes begaan te hebben waarvoor er in het christendom vergiffenis is. Opnieuw stijgt u met dergelijke antwoorden, namelijk de vergeving van zonden, niet boven de algemeenheden uit. Wederom geeft u immers niet weer welke persoonlijke zondes dit dan zijn en op welke manier u zich hiervoor vergeven voelt. Teneinde u alsnog de kans hiertoe te geven, werd u gevraagd waar in deze dan het verschil ligt in uw gevoel ten aanzien van de periode voor uw bekering (CGVS R.R. I, p. 20) en hierop antwoordt u dat u hoopvoller en eerlijker bent en u zich beter kan inleven. U verwijst daarbij naar uw getuigenis op Mohabat-tv waarin u mirakels aanhaalt die u zelf hebt meegemaakt. Opnieuw blijft u in algemene antwoorden hangen. Uit uw antwoorden blijkt immers niet waarin u hoopvoller gestemd bent noch op welke manier u eerlijker bent dan ervoor of op welke manier u zich dan beter kan inleven noch in welke situaties dit is voorgevallen. Dat u verwijst naar een getuigenis in het Perzisch op Mohabat-tv is merkwaardig aangezien u in het gesprek met pastoor E. op geen enkel moment refereert naar uw bekering in Iran, noch naar de problemen met uw vader die u daaromtrent hebt gehad (vertaling fragment). Uw getuigenis gaat louter en alleen over uw reis naar België (CGVS R.R. II, p. 7) hetgeen u als een mirakel ziet.

Ook uw vrouw, die onder invloed van u bekeerd zou zijn, stijgt voor wat betreft haar eigen bekering niet boven de algemeenheden uit. Zo blijkt ze afkomstig uit een gezin waar religie geen rol speelde en hield ze zich afzijdig van religie (CGVS B.S. I, p. 14). Ook zij beweert echter altijd op zoek te zijn geweest naar een manier om rechtstreeks met god in contact te komen, doch heeft zij evenzeer geen enkele poging hiertoe ondernomen (CGVS B.S. I, p. 5). Bovendien wist ze op dat moment niets over het christendom (CGVS B.S. I, p. 15). Dat ze vervolgens dermate onder de indruk was van uw moeder en haar goede eigenschappen die ze koppelt aan het christendom (CGVS B.S. II, p. 5) is dan ook op zijn minst merkwaardig. Te meer daar ze in vergelijking met haar eigen moeder, deze goede christelijke eigenschappen moeilijk kan duiden. Ze komt immers niet verder dan te stellen dat dit eigenlijk niet vergeleken kan worden maar dat haar eigen moeder snel haar geloof verliest, niet standvastig is en snel gestresseerd wordt, terwijl uw moeder heel gelovig en vergevingsgezind was en veel liefde gaf (CGVS

B.S. II, p. 6). Het is mogelijk dat haar eigen moeder in tegenstelling tot die van u andere karaktereigenschappen had. De bewering dat deze van uw moeder haar dermate beïnvloed zouden dat ze hierdoor een overtuigde bekering naar het christendom heeft doorgemaakt is in het licht van haar kritische blik ten aanzien van religies niet in te zien. Bovendien is het frappant en weinig ernstig van haar dat ze als hoogopgeleide vrouw met een uiterst kritische blik op de islam, op geen enkel punt kritisch staat ten opzichte van het christendom (CGVS B.S. I, p. 15). Op basis van voorgaanden kan uw echtgenote evenmin overtuigen dat haar bekering tot het christendom voorafgegaan is door een ernstige reflectie en studie van haar nieuwe religie.

Tot slot is het frappant dat u initieel aangeeft dat uw zus al negen à tien jaar bekeerd is hoewel u dit niet zeker weet en geeft u aan niet te weten of dit in Iran dan wel in België was (CGVS R.R. II, p. 10). Vervolgens wijzigd u uw verklaringen en geeft u aan dat haar bekering in België plaatsvond (CGVS R.R., p. 10). Hoe dan ook, gevraagd om te vertellen over de bekering van uw zus, lijkt u in eerst instantie de vraag merkwaardig genoeg niet te begrijpen en komt u vervolgens niet verder dan mee te geven dat jullie dezelfde denkwijze hebben en bijkomend geeft u nog aan dat ze bekeerd is onder invloed van uw tante in België (CGVS R.R. II, p. 10). Dit is niet correct. Uit het gehoor van uw zus naar aanleiding van haar verzoek om internationale bescherming in 2015 blijkt immers dat ze onder invloed van haar vriendin de eerste keer naar de kerk gegaan is (notities van het persoonlijk onderhoud Rahimizadeh R.Ra. d.d. 26 augustus 2015, p. 11-12). Uw zus is in België bekeerd, zij heeft op haar beurt uw moeder bekeerd die op haar beurt u en uw echtgenote in Iran zou hebben bekeerd. Dat u bijgevolg niet meer kan vertellen over uw zus haar bekering en zelfs foutieve verklaringen aflegt, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid van uw bekering.

Hier kan nog aan toegevoegd worden dat de geloofwaardigheid van uw bekering verder op losse schroeven komt te staan doordat u weinig aannemelijke en zelfs tegenstrijdige verklaringen aflegt betreffende uw geloofspraktijk in Iran. Voor wat betreft uw geloofspraktijk blijkt dat u samen met uw echtgenote en moeder buiten medeweten van uw vader en wanneer hij niet aanwezig was, via WhatsApp huiskerkvieringen bijwoonde die door uw tante in België werden georganiseerd (CGVS R.R. I, p. 18). Daarnaast onderhield u contacten met pastoor R.H. uit de Verenigde Staten (CGVS I, p. 9). Een bijbel had u niet in uw bezit omdat u niet wist hoe hieraan te geraken en via een huiskerk een bijbel bemachtigen durfde u niet (CGVS R.R. I, p. 20).

Dat u als christen gedurende jaren geen bijbel tot uw beschikking had is allereerst al merkwaardig. Uit informatie blijkt namelijk dat het verkopen en bezitten van een Perzisch-talige bijbel in se niet strafbaar is in Iran en dit in weerwil tot uw bewering dat er hogere straffen staan op het bezitten van een bijbel dan op drugbezit (CGVS R.R. I, p. 21).

Daarnaast is er betreffende jullie deelname aan de huiskerkvieringen een opvallende incoherentie vast te stellen tussen uw verklaringen en deze van uw vrouw, die des te meer opvalt daar jullie voorts quasi woordelijk elkaars antwoorden weten te geven op de verschillende vragen (CGVS B.S. II, p. 8-9). In tegenstelling tot uw echtgenote die aangeeft dat jullie de huiskerkvieringen via WhatsApp doorheen het hele huis volgden en hierbij specifiek vermeldde dat jullie daarbij ook in de slaapkamer van uw moeder waren (CGVS B.S. II, p. 8) geeft u daarentegen mee dat jullie uitsluitend in de woonkamer waren (CGVS R.R. II, p. 11). Het is merkwaardig dat jullie hierin niet overstemmen aangezien deze activiteit niet zonder risico was en hoe dan ook telkenmale omgeven moet zijn geweest door de nodige voorzichtigheid en geheimhouding aangezien uw vader hiervan niet op de hoogte was en mocht van komen. De vaststelling dat jullie net op deze vraag, waar net wel zou kunnen verwacht worden dat jullie antwoorden identiek zijn, desondanks tegenstrijdig zijn, ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van jullie beweringen betreffende het in Iran bijwonen van die huiskerkvieringen van uw tante in België.

Een bijkomend element in deze richting is de vaststelling dat u niet in staat blijkt concreet mee te delen wie er precies allemaal aanwezig was bij deze huiskerkvieringen in België. Nochtans was het aantal eerder beperkt, namelijk tot 4 à 5 personen (CGVS R.R. II, p. 11). U haalt aan dat uw tante, haar vriendin, uw moeder en een Indische pastoor aanwezig waren, soms uw zus en daarnaast nog enkele andere mensen die u niet kent (CGVS R.R. I, p. 18). Het is frappant dat u deze andere mensen niet kent. Zij bevonden zich immers allemaal in België en net omdat deze in België – waar men vrij is zijn religie te beleven en er vele protestantse gemeenschappen zijn – ook uw moeder, zus en tante zijn aangesloten bij een geloofsgemeenschap in Terneuzen (CGVS R.R. II, p. 9-10) – terwijl u zich in Iran bevond, is het intieme karakter van dergelijke huiskerkviering waaraan u mocht deelnemen, niet te ontkennen. Dat u vervolgens niet in staat blijkt mee te delen wie dan die enkele andere personen waren die deelnamen in

de vele keren dat u deze vieringen naar eigen zeggen bijwoonde (CGVS R.R. I, p. 19), is niet in te zien en plaatst bijkomend vraagtekens bij de waarachtigheid van uw bekering en geloofsbeleving.

Tevens kunnen er nog bedenkingen gemaakt worden bij de weinig aannemelijke manier waarop jullie met de GSM omgingen. Immers verklaart u hierover dat deze was verstopt tussen kledij van uw moeder in haar kleerkast, in haar slaapkamer (CGVS R.R. I, p. 18 en CGVS R.R. II, p. 18). Er was geen paswoord of vergrendeling op de gsm geïnstalleerd (CGVS R.R. II, p. 13) en de christelijke berichten werden door jullie bewaard als bron van informatie (CGVS R.R. II, p. 14). Dergelijke handelswijze is moeilijk te vatten en klemt ten zeerste met jullie huidige voorgehouden vrees. Er valt immers niet in te zien dat jullie ten eerste de berichten ter informatie zouden bewaren op de GSM. U was namelijk in de mogelijkheid om contacten te onderhouden met een pastoor in Amerika waardoor ervan uit gegaan kan worden dat u ook zelf een manier had informatie op te zoeken en u zich bijgevolg niet diende te beperken tot hetgeen u werd doorgestuurd of hetgeen u reeds eerder had opgezocht. Daarnaast kan evenmin ingezien worden dat u het toestel zomaar ongegrendeld in een kledijkast zou hebben verstopt, zelfs al zou uw moeder enige moeilijkheden hebben met de werking van een GSM of geen verweer hebben indien uw vader alsnog het toestel zou vinden (CGVS R.R. II, p. 13). Hiermee geconfronteerd geeft u aan dat jullie nooit hadden gedacht dat het zo zou lopen (CGVS R.R. I, p. 14), hetgeen vooreerst weinig consistent is met het feit dat jullie wel zouden nagedacht hebben bij de hypothese dat uw vader hoe dan ook uw moeder zou dwingen het toestel te ontgrendelen en het voorts ten zeerste klemt met uw voorgehouden vrees en bijgevolg weinig ernstig is. Het CGVS heeft uiteraard geen zicht op hoe uw woning eruit zag in Iran, maar desalniettemin kan aangenomen worden dat er gezien de relatief beperkte grootte van een gsm-toestel, hoogstwaarschijnlijk wel betere verstopplaatsen zouden geweest zijn dan de kleerkast van uw moeder, om bijvoorbeeld nog maar de kledij van uw echtgenote te vernoemen waar uw vader hoogstwaarschijnlijk minder snel in zou neuzen.

Tot slot dient vastgesteld dat u tegenstrijdig bent met uw zus R.Ra. (O.V. (...)) voor wat betreft het moment dat uw vader op de hoogte is gekomen van uw moeders bekering. U beweert namelijk dat uw vader gelijktijdig ontdekte dat zowel uw moeder, uzelf als uw echtgenote bekeerlingen waren (CGVS R.R. I, p. 21). Echter volgens uw zus, die in 2015 haar persoonlijk onderhoud voerde, had uw vader reeds op dat moment de bekering van uw moeder ontdekt, meer nog, u was hiervan op de hoogte en hebt haar berichten gestuurd waarin u haar verantwoordelijk hield (Notities van het persoonlijk onderhoud R.Ra. d.d. 26 augustus 2015, p. 16). Deze tegenstrijdig haalt finaal alle geloofwaardigheid van uw verklaringen onderuit. Geenzins kan er nog enig geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering.

U verklaart dat u in Iran in contact stond met pastor R.H., dat hij uw christelijk huwelijk ingezegend heeft en u legt ter staving een bevestigingsbrief d.d. 23 mei 2021, enkele prints van berichten naar deze man en enkele geluidsfragmenten van deze man (CGVS R.R. I, p. 9). Op basis van de prints kan hieruit enkel afgeleid worden dat u enkele berichten hebt gestuurd naar de man. Bij enkele van deze berichten is ook de datum te zien, meer bepaald 3 december 2019, 24 december 2019, 24 februari 2020 en 16 maart 2020. Deze data liggen kort voor uw definitieve vertrek uit Iran. Bijgevolg tonen ze niet aan dat u reeds vanaf uw bekering in 2015 contacten had met de man. In se dient zelfs opgemerkt dat uit de doorgestuurde prints niet kan blijken dat Pastor R.H. deze berichten daadwerkelijk naar u gestuurd heeft en niet naar bijvoorbeeld uw moeder, zus of tante. Ook de twee bevestigingsbrieven vermogen niet tot een ander besluit betreffende de oprechtheid van uw bekering te komen. Hoewel hierin neergeschreven staat dat u naar Mohabat Tv keek en sinds 2015 contact hebt opgenomen met R.H., dient vastgesteld dat deze brieven dateren van 23 mei 2021 en bijgevolg een duidelijk gesolliciteerd karakter hebben. Dit ontnemt de documenten hun objectieve bewijswaarde. Verder verklaart u dat u in de periode dat u zich een eerste maal buiten Iran bevond reeds berichten postte op Facebook, op hetzelfde profiel <https://www.facebook.com/masih.king.545> Masih, zij het onder een alias (CGVS R.R. I, p. 9). Ter staving van deze beweringen maakt u per email op 18 mei 2021 prints over van uw facebookprofiel 'M.K.' daterende van 7 juni 2018, 9 oktober 2018 en 11 december 2018. Terwijl u tijdens uw onderhoud op het CGVS verklaarde dat de christelijke berichten die u voor uw definitief vertrek uit Iran op het profiel plaatste, nog steeds raadpleegbaar zijn (CGVS R.R. I, p. 9), dient merkwaardig genoeg te worden vastgesteld dat het eerste algemene en tevens christelijke bericht op dit profiel van u dateert van 28 september 2020, ruim vijf maanden na uw verzoek om internationale bescherming. Bijgevolg rijzen er vragen bij de waarachtigheid van de berichten daterende van 2018 en hoe u dan wel aan deze berichten bent gekomen. Ook het attest van uw oom en tante in Gent, die in het document bevestigen dat u, B.S. en uw moeder, deelnamen aan de huiskerkvieringen dateert van 25 april 2021, heeft duidelijk een gesolliciteerd karakter en kan onmogelijk enige objectieve waarde worden toegekend. Hoe dan ook kan er aan dergelijke documenten maar bewijswaarde toegekend worden indien ze kaderen binnen een aannemelijk en geloofwaardig relaas hetgeen in deze niet het geval is.

Doordat uw bekering in Iran niet kan overtuigen, wordt vanzelfsprekend ook de geloofwaardigheid van de problemen die u in Iran hebt ondervonden met uw vader en met de autoriteiten omwille van uw bekering ondergraven. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u, ter ondersteuning van uw verklaringen betreffende uw problemen in Iran, geen bewijzen neerlegt. Hierdoor kan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten die aan de basis van uw verzoek om internationale bescherming zouden liggen enkel op basis van uw verklaringen worden afgewogen. Na uw gehoren op het CGVS moet echter worden geconcludeerd dat uw verklaringen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden problemen verder ondermijnen.

Nadat uw vader het gsmt toestel ontdekte in de klerkast van uw moeder, zijn jullie een eerste keer Iran onvlucht op 7 of 8 farvardin 1397 (=27 of 28 maart 2018) (CGVS R.R. I, p. 12). 7.5 maanden later, op 26/8/1397 (=17/11/2018) zijn u en uw echtgenote teruggekeerd terwijl uw moeder middels een vals paspoort kon doorreizen naar Nederland. Na een jaar en vier maanden in Iran verbleven te hebben, hebben jullie middels een legaal visum voor Griekenland Iran een tweede maal verlaten en zijn jullie naar België gekomen (CGVS R.R. I, p. 13).

Ter staving van uw verklaringen betreffende uw eerste vlucht legt u kopieën voor van uw toenmalig paspoort, dat van uw echtgenote en maakt u per email bijkomend kopieën over van het paspoort van uw moeder. Ter staving van uw tweede vlucht legt u slechts een kopie van de eerste pagina van uw tweede paspoort voor (CGVS R.R. I, p. 10). Het is vooreerst al merkwaardig dat u bij geest bent om volledige kopies van uw eerste paspoort te maken vooraleer die te beschadigen en binnen te brengen ter vervanging (CGVS R.R. II, p. 14) terwijl u zichzelf deze bedenking klaarblijkelijk niet gemaakt hebt vooraleer uw tweede paspoort te vernietigen (CGVS R.R. I, p. 11). Voorts is het ook merkwaardig dat u bij uw eerste vlucht beroep deed op een malafide smokkelaar die u door Afrika loodste, terwijl u bij uw tweede vlucht wel in staat was om een legaal visum voor Griekenland te bekomen. Nog merkwaardiger is dat de Armeense autoriteiten beslisten om een zogenaamd vals Grieks visum dat in uw eerste paspoort was geplakt, uit te scheuren (CGVS R.R. II, p. 15). Zelf heeft u er ook het raden naar. Er is echter weinig plausibel dat de Armeense politie u zou tegenhouden, u voor de keuze zou stellen naar de gevangenis te gaan of terug te keren naar Iran, u vervolgens drie uur zou vasthouden, het visum voor Griekenland zou uitscheuren om u dan vervolgens gewoon vrij te laten en Armenië te laten betreden waar u meer dan 2 maanden hebt verbleven (CGVS R.R. II, p. 15). Hoe dan ook, het eerste paspoort dat u voorlegt, betreft een kopie waarvan de authenticiteit, en meer bepaald de inhoud van de stempels en aangebrachte visa, niet kan worden nagegaan. Aangezien uw bekering in Iran niet geloofwaardig is, kunnen er tevens vragen gesteld worden bij de ware reden waarom u op 27 of 28 maart 2018 Iran verliet en door verschillende Afrikaanse landen gereisd bent. In ieder geval blijkt uit de stempels dat u op 29 maart 2018 en op 20 augustus 2018 met een vlucht op de luchthaven van Atatürk in Turkije bent toegekomen. U haalt niet aan dat dit valse stempels waren (CGVS R.R. I, p. 15), waardoor aangenomen kan worden dat u ook bij uw eerste vlucht uit Iran, het land op legale wijze hebt verlaten.

Voorts is het weinig aannemelijk dat u besluit terug te keren naar Iran terwijl u geen zicht had op het feit of uw vader al dan niet een klacht had ingediend tegen u (CGVS R.R. II, p. 16-17). Dat u het risico zou nemen met uw paspoort en onder uw eigen naam de grensovergang Razi tussen Turkije en Iran te nemen zonder enige informatie hieromtrent, klemmt ten eerste met uw voorgehouden vrees. U ging er immers maar van uit dat uw vader te gierig was om reeds van in den beginne een klacht in te dienen (CGVS R.R. II, p. 17). Nochtans geeft u ook aan dat hij geen genade kende en dat hij hiermee had gedreigd (CGVS R.R. I, p. 14) en kon uw oom u geen uitsluitel geven (CGVS R.R. II, p. 16). Voorts is het weinig aannemelijk dat u zou besluiten om na uw terugkeer in te trekken bij uw schoonvader (CGVS R.R. I, p. 15). Niet alleen is dit adres gekend bij uw eigen vader (CGVS R.R. I, p. 14), uw vrouw diende voor haar behandeling van multiple sclerose ook naar het Dena ziekenhuis in Shiraz te gaan zoals blijkt uit de medisch attesten. Het risico om in dezelfde stad als uw vader te gaan wonen en er het ziekenhuis te bezoeken, in de wetenschap dat uw terugkeer zo mogelijks zou ontdekt worden is niet in te zien, te meer u blijkbaar ook in de mogelijkheid was om bij de tante van uw echtgenote onder te duiken wiens adres niet gekend was door uw vader (CGVS R.R. I, p. 13 & p. 14), dan wel waarom u niet simpelweg elders in het land zou gaan verblijven tot uw vertrek geregeld was. Volgens B.S. was inwonen bij uw schoonvader de enige optie daar drie maanden bij haar tante verblijven een te lange periode was, het financieel niet mogelijk was om elders in Iran te verblijven en zij er omwille van haar ziekte nood aan had bij haar vader te gaan inwonen (CGVS B.S. II, p. 12). Deze argumenten overtuigen weinig in het licht van het risico dat met jullie verblijf bij uw schoonvader verbonden was. Niet alleen hebben jullie alsnog een maand bij de tante van B.S. verbleven vlak voor jullie vertrek (CGVS B.S. I, p. 11) waardoor het eigenaardig is dat één maand wel en drie maanden onmogelijk zouden zijn. Daarnaast blijkt ook dat jullie in totaal tienduizend euro betaald hebben aan de smokkelaar om jullie de tweede keer uit het land te krijgen (CGVS R.R. II,

p. 17) waardoor niet zomaar aangenomen kan worden dat u een dermate gebrek aan financiële middelen had om u elders - voor initieel drie maanden - te vestigen. Dat uw vrouw nood had aan de nabijheid van haar ouders nadat er multiple sclerose werd vastgesteld, is perfect aan te nemen. Of louter dit in deze opweegt tegen het risico dat uw vader zo zou kunnen ontdekken dat u terug in Iran bent en jullie alsnog zou kunnen vervolgen, is dat evenwel niet.

Tot slot dient vastgesteld dat u op 28 dan wel 29 esfand 1398 (= 18 of 19 maart 2020) Iran via de luchthaven verlaten hebt onder uw eigen naam en met een geldig visum voor Griekenland (CGVS R.R. I, p. 12). Dit gegeven ondergraaft fundamenteel uw vrees. Immers kan opnieuw niet ingezien worden dat u dergelijk risico neemt in de wetenschap dat u op de hoogte was dat uw vader reeds een klacht heeft ingediend. Immers waren de eerste oproepingsbrieven reeds bij uw schoonvader verschenen vooraleer u het land verliet (CGVS R.R. I, p. 6).

Voorts mag redelijkerwijze worden verwacht dat u zich terdege zou hebben geïnformeerd over uw problemen en de stand van zaken betreffende uw problemen. Het tegendeel blijkt echter waar. Hoewel er tot tweemaal toe een oproepingsbrief voor u is toegekomen toen u nota bene zich nog in Iran bevond en dat er een huiszoeking en arrestatiebevel werden afgeleverd voor u (CGVS R.R. I, p. 6), blijkt u in het geheel niet in staat aan te geven wie deze bevelen dan zou hebben uitgevaardigd (CGVS R.R. I, p. 6). Ook uw echtgenote geeft aan hierover geen informatie te hebben en geen stappen te hebben ondernomen om erachter te komen (CGVS B.S. I, p. 5). Nochtans wijzen deze juridische documenten, zo ze mochten bestaan, erop dat er een vervolging is opgestart. Dat uw schoonvader tot driemaal toe niet gezien heeft wie deze juridische documenten heeft afgeleverd en ondertekend (CGVS R.R. I, p. 6-7), is niet aannemelijk. Nog daargelaten dat hij dit de eerste keer niet zou hebben opgemerkt, kan niet ingezien worden dat hij hiervoor geen aandacht zou gehad hebben bij de daaropvolgende juridische bevelen. U hebt enkel uw oom gesproken maar die wist niets (CGVS R.R. I, p. 7). Andere manieren hebt u vreemd genoeg niet geprobeerd (CGVS R.R. I, p. 7). Een advocaat hebt u niet onder de arm genomen omdat u deze enkel per notaris kan aanstellen en u zich niet meer in Iran bevindt (CGVS R.R. I, p. 7). Uit informatie waarvoor het CGVS beschikt blijkt echter dat er weldegelijk manieren bestaan om zich te informeren naar een lopende juridische procedure. Zo kan bijvoorbeeld een machtiging gegeven worden aan een erkend advocaat in Iran om het nodige op te vragen en bestaat er een online database die zelfs vanuit het buitenland raadpleegbaar is. Dat u verklaart dat het voor u niet mogelijk is om een advocaat aan te stellen omdat u in het buitenland verblijft kan bijgevolg niet als afdoende geacht worden. Daarenboven was u nog in Iran op het moment dat de eerste oproepingsbrieven verschenen (CGVS R.R. I, p. 6), waardoor aangenomen kan worden dat u weldegelijk in de mogelijkheid verkeerde om nog een advocaat aan te stellen. De vaststelling dat u dan ook geen informatie kan geven over een stand van zaken en u daar ook geen interesse in toont aangezien u geen aanvaardbare poging hiertoe heeft ondernomen, relativeert op ernstige wijze de ernst van de door u voorgehouden vrees voor vervolging en ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vluchtmotieven. Van een verzoeker die verklaart te vrezen voor vervolging mag immers verwacht worden dat hij zich regelmatig informeert naar de evolutie van zijn problemen in zijn land van herkomst.

In de kantlijn kunnen nog vragen worden gesteld bij uw verklaringen betreffende het vernietigen van uw paspoort en het feit dat u geen verzoek om internationale bescherming hebt ingediend in Griekenland.

Hoewel u voorhoudt dat u uw eigen paspoort en dit van uw echtgenote op de vlucht van Griekenland naar België hebt vernietigd op aanraden van uw smokkelaar (CGVS R.R. I, p. 11), is dit weinig aannemelijk. Immers was u in het bezit van een visum dat nog geldig was, waardoor het u vrij stond te reizen. Daarnaast kan in rekening gebracht worden dat zowel uw zus, alsook uw moeder en tante reeds in Europa verblijven, zij reeds de procedure voor internationale bescherming hadden doorlopen en bijgevolg op de hoogte zouden moeten zijn van het belang van een paspoort. Uw paspoort is namelijk bij uitstek een document dat zowel uw identiteit en nationaliteit alsook uw eerdere plaatsen van verblijf toont en is bijgevolg een uiterst waardevol document in het kader van een verzoek om internationale bescherming. Van een verzoeker wordt dan ook verwacht dat hij/zij, indien hij/ zij hiertoe in de mogelijkheid is, dergelijk document voorlegt. Er dient dan ook geconcludeerd te worden dat het weinig geloofwaardig is dat u uw paspoort hebt vernietigd waardoor het vermoeden rijst dat u moedwillig uw paspoort tracht achter te houden voor de Belgische asielinstanties, terwijl op een verzoeker de verplichting rust om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissarisgeneraal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig achterhouden van documenten strookt daarom niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. De bevoegde asielinstanties mogen namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien waarom u, die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die uw verklaringen kunnen staven, achterhoudt. Het gegeven dat u doelbewust de documenten achtergehouden hebt, dit teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt betreffende de door u aangehaalde asielmotieven, het brengt ook uw algehele geloofwaardigheid in het gedrang.

Ook uw houding kan niet in overeenstemming gebracht kan worden met of niet getuigt van het hebben van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming. Er kan immers redelijkerwijze van uitgegaan worden dat het concrete land waar de asielzoeker terecht komt en dat aan hem bescherming verleent voor deze ondergeschikt is aan het feit daadwerkelijk tegen zijn vervolger(s) beschermd te worden. U hebt echter geen verzoek om internationale bescherming ingediend in Griekenland terwijl deze lidstaat u een visum uitreikte en u na uw vlucht uit Iran in Griekenland op het Europese vasteland toekwam (CGVS R.R. II, p. 18). Uw verantwoording in deze, namelijk dat u de taal niet sprak, er niemand kende, uw familie hier was en het heel vreemd was in Griekenland volstaan dan ook niet. Van een persoon die daadwerkelijk risico loopt op vervolging of ernstige schade in zijn land van herkomst mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij of zij na aankomst in een derde land zo snel mogelijk een beroep doet op de bevoegde autoriteiten voor het verkrijgen van bescherming, quod non in casu.

Dat aan uw bekering en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Ingevolge het ongeloofwaardig bevinden van uw initieel voorgehouden asielrelaas waarom u uw land van herkomst bent ontvlucht en het derhalve op bedrieglijke wijze aanvragen van internationale bescherming vanwege de Belgische autoriteiten, heeft de verderzetting van uw geloofsactiviteiten buiten Iran, in concreto in België duidelijk een opportunistisch karakter dat er louter toe strekt op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Bijgevolg kan er ook niet aanvaard worden dat u op basis van uw geloofskeuze en activiteiten in Europa vervolging dient te vrezen bij terugkeer naar Iran.

Het feit dat u een bevestigingsbrief van het Brussels Christian Center, certificaten betreffende discipelentraining bij het Brussels Christian Center en doopattesten heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Dergelijke documenten tonen enkel aan dat u zich in België engageert om naar de kerk te gaan, niet dat het daadwerkelijk voorkomt uit een overtuigde en diepgelovige bekering. Indien een verzoeker om internationale bescherming geen overtuigende verklaringen kan afleggen over zijn bekering tast dat de geloofwaardigheid/oprechtheid van de bekering aan. De bekering dient derhalve ook aannemelijk te worden gemaakt met overtuigende verklaringen omtrent het proces van de bekering en de kennis van het nieuw gekozen geloof, wat u, gelet op bovenstaande vaststellingen, geenszins deed. Bijgevolg kan er niet vanuit gegaan worden dat u in Iran problemen zou kennen wegens een bekering tot het christendom/protestantisme.

Voor wat betreft de USB die u voorlegt en waarop u een audiofragment hebt geplaatst waarbij u in een liveuitzending bent gekomen van het programma Navia Samini (CGVS R.R. I, p. 11) een religieus praatprogramma van E. op de christelijke website Mohabat, dient eveneens te worden opgemerkt dat het gegeven dat u zich tot tweemaal (CGVS R.R. II, p. 6) toe hebt laten interviewen in dit programma op zich niet aantoonst dat u een oprechte bekering hebt doorgemaakt. Meer nog, gezien er geen geloof gehecht kan worden aan uw bekering en het derhalve bedrieglijk aanvragen van internationale bescherming, rijst sterk het vermoeden dat u uit opportunistische redenen contact gezocht hebt om zo uw profiel als bekeerling extra zichtbaarheid wenst te geven. U hebt er tweemaal hetzelfde verhaal verteld (CGVS R.R. II, p. 7) en hoe dan ook dient vastgesteld dat uw volledige identiteit nergens in het fragment naar voor komt. Ook zelf erkent u slechts uw voornaam en de stad waar u van afkomstig bent te hebben meegedeeld (CGVS R.R. II, p. 7). Aangezien Shiraz een stad is met ongeveer anderhalf miljoen inwoners, is het niet aannemelijk dat men u louter op basis van uw voornaam zou kunnen identificeren. Bovendien hebt u geen concrete aanwijzingen dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zijn van uw deelname aan het programma (CGVS R.R. II, p. 7)

Dat u op uw openbaar facebookprofiel en onder uw eigen naam naast religieuze boodschappen ook veelvuldig foto's post van uw kerkgang en dat u naar eigen zeggen dit profiel gebruikt om te prediken (CGVS R.R. I, p. 9), veranderen evenmin bovenstaande bemerking. Eens te meer kan hier vermoed worden dat u via het sociale mediaplatform hoofdzakelijk zichtbaarheid wenst te geven aan uw voorgehouden asielprofiel. Gevraagd naar concrete aanwijzingen dat het Iraanse regime op de hoogte is van uw Facebookprofiel, geeft u enkel aan dat indien ze uw naam zouden ingeven, ze makkelijk bij uw profiel kunnen uitkomen (CGVS R.R. II, p. 19). Dit is uiteraard waar, maar uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende asielzoekers. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat de asielzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op het hierboven geschetste opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, kan van u worden verwacht dat u deze boodschappen en foto's op Facebook en Telegram en de chatberichten wist alvorens terug te keren naar Iran.

Het CGVS erkent dat u over enige kennis betreffende het christendom en het protestantisme beschikt (CGVS R.R. I, p. 22-24). Dit is evenwel logisch daar u in België naar de kerk gaat en discipelentraining volgt. Deze kennis op zich toont echter slechts aan dat u zich erg heeft ingespannen om te studeren en aan religieuze kennisvergaring te doen. Hieruit kan echter de oprechtheid van zijn bekering niet blijken.

Waar u verwijst naar de gunstige afloop van het verzoek om internationale bescherming van uw moeder in Nederland (CGVS R.R. I, p. 11 en p. 21) en waarvoor u ter staving haar Nederlandse verblijfstitel voorlegt (CGVS R.R. I, p. 11), moet er op gewezen worden dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites wordt beoordeeld, onder andere rekening houdend met de asielmotieven en de bewijzen die aangevoerd werden door de betrokken verzoeker. Dat er een gunstig gevolg gegeven werd aan het verzoek van uw moeder in Nederland heeft derhalve geen uitstaan met uw huidige verzoek om internationale bescherming in België. Bovendien valt uit de Nederlandse verblijfstitel van uw moeder niet af te leiden dat haar internationale bescherming werd verleend omwille van haar bekering tot het christendom dan wel omwille van enig ander motief.

Waar u en uw echtgenote nog aanhalen dat jullie Iran eveneens verlaten hebben vanwege de ziekte multiple sclerose (MS) die uw echtgenote getroffen heeft (CGVS R.R. I, p. 8 & GVS B.S., p. 13) waarbij patiënten in Iran onvoldoende toegang hebben tot een adequate farmaceutische behandeling (CGVS R.R. I, p. 8) dient aangestipt dat het CGVS erkent dat er een kwaliteitsverschil kan zijn tussen de gezondheidszorg in België en Iran, doch houdt dit kwaliteitsverschil geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming. U benadrukt evenzeer dat het een algemeen probleem is in Iran dat niet alleen patiënten met MS treft maar ook deze met andere chronische ziekten (CGVS R.R. I, p. 8). Voor een beoordeling van medische elementen dient u een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de Staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Gegeven het geheel aan bovenstaande vaststellingen, heeft u dan ook niet aannemelijk kunnen maken dat in uw hoofd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève bestaat of dat u, bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou lopen.

De informatie waarop het CGVS zich baseert werd aan het administratief dossier toegevoegd. De opmerkingen die u en uw echtgenote hebben overgemaakt naar aanleiding van jullie persoonlijke onderhoud bij het CGVS en de DVZ werden in rekening gebracht bij de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming.

De overige door jullie voorgelegde documenten wijzingen bovenstaande beoordeling niet. Uw Iraanse identiteitskaart, deze van uw echtgenote, uw Iraans geboortebewijs, dit van uw echtgenote, uw Iraans rijbewijs, dit van uw echtgenote, uw Iraanse militaire kaart, jullie huwelijksakte, uw Belgisch rijbewijs, dit van uw echtgenote en de kopieën van zowel uw paspoorten als deze van uw echtgenote bevestigen louter jullie nationaliteit, identiteit en huwelijk hetgeen niet wordt betwist. De medische verslagen d.d. 26/09/1397 (=17 december 2018) van de Iraanse arts dokter Ghaffari ondersteunen jullie verklaringen betreffende multiple sclerose waaraan uw echtgenote te lijden heeft hetgeen evenmin wordt betwist. Uw diploma en dit van uw echtgenote tonen aan dat jullie opgeleid zijn hetgeen niet wordt betwist.

De boardingpass van Aegean Air toont aan dat u en uw echtgenote op 20 maart 2020 een vlucht genomen hebben van Athene naar Brussel hetgeen niet betwist wordt. Het kopie van het juridisch document waarin uw vader toestemming gegeven wordt om te hertrouwen heeft geen uitstaans met de beoordeling van uw verzoek om internationale bescherming."

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekers een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.4. In zoverre verzoekers zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroepen op hun asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen. Zij tonen niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b), van de Vreemdelingenwet. Verzoekers voeren tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar Iran een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoekers hebben evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissingen zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissingen te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partijen worden niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP